

The book is owned by คุณไฉ่ด[400]

Typed to Word Document by คุณต่อ

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

สุปิตุภูมิ

ป. อินทรปาลิต

---อ็อกสฟอร์ดมาแล้ว และเคยเป็นหัวหน้าทีมชาติอินเดีย ในการเดินทางไปแข่งขันในต่างประเทศ ณ ภาคพื้นยุโรป ซึ่งเสด็จลุลพระราชาธิบดีของท่านพี่ที่ทรงสนับสนุนหม่อมฉันเป็นอย่างดี”

กิมหงวนพูดขึ้นเบา ๆ

“ฝ่าบาททั้งสองรับสั่งสนทนากันด้วยภาษาไทยเช่นนี้ค่อยยังชั่วหน่อย พุดภาษาฮินดูฟังไม่รู้เรื่องเลย อ้า-นักฟุตบอล มันเกิดอะไรขึ้นกระหม่อม ถึงได้รวมหัวกันลาออกไปจากทีม “สิวะนิมิต” ของฝ่าบาท”

องค์ชานุกข่านหันมาทางคณะพรรคสี่สหาย

“ก็เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเรื่องเงิน ฉันรู้มานานแล้ว ท่านมหาราชาธิบดีแห่งกรุงพาราณสี เจ้าของทีมฟุตบอล “นรสิงห์” ได้พยายามเกลี้ยกล่อมนักฟุตบอลของฉันให้ไปอยู่ที่ทีมของพระองค์โดยเพิ่มเงินเดือนให้หนึ่งเท่า เจ้าพวกนี้เห็นแก่เงินก็ลาออกไปโดยถือโอกาสที่ฉันพาพวกเธอมาเที่ยวเนปาล ฉันเจ็บมากอ้ายพวกนี้เลี้ยงไม่เชื่อง ฉันได้ให้ความอุปการะเขาทุกคนอย่างดีที่สุด จะต้องการอะไรก็ทำให้แล้ว นี่ฉันจะทำอย่างไรดี”

พลยิ้มให้ชานุกข่านแล้วพูดว่า

“ฝ่าพระบาทพอจะหานักฟุตบอลที่ดี ๆ มาแทนได้ไม่ใช่หรือ”

“จะไปหาที่ไหนฟุตบอลห้าคน ที่ลาออกไปล้วนแต่เป็นนักฟุตบอลฝีมือหนึ่งของอินเดียทั้งนั้น” รับสั่งจบพระองค์ก็ทรงคลีไทรเลขออก ทอดพระเนตรรายชื่อนักฟุตบอลแล้วรับสั่งต่อไป “นายมหิปาลทรหด ศูนย์หน้าซู้ทประตูได้แม่นยำทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวา ซู้ทที่ไรโกล์รับไม่ได้และตาข่ายหลังโกล์ขาดสะบั้น นายแบกะดินรามราช นายตาลีตาลานลักขมมัน ในขวาและในซ้ายทั้งสองคนเลี้ยงลูกบอลเก่งที่สุด ถึงแม้กองหลังของอีกฝ่ายหนึ่งจะแข็งแกร่งอย่างไร สองคนนี้ก็สามารถพาลูกบอลหลบลูกไปยิงประตูได้ วึ่งเร็วขนาดม้าเทศ สามคนที่กล่าวนี้เป็นมิ่งขวัญของทีม “สิวะนิมิต” เขาไปจากฉันเสียแล้ว อีกสองคนคือเซ็นเตอร์ฮาร์ฟกับประตู นายชิตารามซาอิมเซ็นเตอร์ฮาร์ฟของฉันทันคนนี้เก่งผิมนุษย์ รูปร่างสูงชะลูดเหมือนกิมหงวน มีวิธีดักลูกและแจกลูกดีที่สุดในหมู่ลูกได้เก่งมาก ส่วนนายนาพิเกโกลาผู้รักษาประตูของฉันทันก็ได้สมญาว่าเป็นประตูมือถนัด ชาวอินเดียเข้าใจว่าเขาเอาทามาจริง ๆ ผู้แทนหนังสือพิมพ์หลายฉบับเคยขูดมือเขาก่อนลงสนามหรือหลังจากการแข่งขันแล้ว เขารับได้ทุกลูกที่ยิงมา ไม่ว่าจะเป็ลูกโหม่งลูกแปหรือวอลเลย์ ลูก

เส้นโทษยังงั้เขารับมือเดียวเท่านั้น เช่นเตอร์ฮาร์ฟกับโกล์มือกาวของฉันออกไปแล้ว ฉันโชคร้ายเหลือเกิน ถ้าฉันอยู่ที่ “ศิระนิมิต” นักฟุตบอลล์เหล่านี้ก็คงไม่กล้าลาออกไปอยู่ที่ทีม “นรสิงห์”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ พุดเสริมขึ้นว่า

“ฝ่าพระบาทอย่าเสียดพระทัยเลย กระทบอกกลับไปถึงเมืองไทยจะจัดหา นักฟุตบอลล์ชั้นเยี่ยมส่งมาถวาย ที่กรุงเทพฯ ๆ มีอยู่หลายคน เช่น สันฐานแห่งสโมสรจุฬาลงกรณ์ โสภณทหารอากาศ สุรินทร์ชายสด หรือเฉลิมโยนส์แห่งธรรมศาสตร์ก็ได้ กระทบอกจะติดต่อให้เอง”

ชานุกข่านมีพระพักตร์หม่นหมองผิดปรกติ พระองค์สั่งพระเสียรโนท่าที่กลุ่มพระทัย

“อย่าว่าฉันดูหมิ่น นักฟุตบอลล์ไทยเลยนะเจ้าคุณ นักฟุตบอลล์ไทยนะความจริงเขามีชั้นเชิงในการเล่นดีมาก แต่ไม่มีใครสนับสนุน นักฟุตบอลล์ต้องช่วยตัวเอง ต้องประกอบอาชีพถึงจะเก่งกาจสักเพียงไหนเมื่อไม่มีเวลาฝึกซ้อม และไม่ได้กินอาหารดี ๆ กำลังวังชาที่สู้เขาไม่ได้ นักฟุตบอลล์ที่อินเดียมีเงินเดือนกิน โดยเฉพาะไม่ต้องทำงานอะไร ตื่นเช้าก็ออกวิ่งและบริหารร่างกาย กินอาหารที่เป็นประโยชน์ เราบังคับให้เขาคัดค้านมสคนละสิบลิตรต่อวัน กินไข่ลวกวันละสองโหล กินสลัด กินเนื้อสัตว์และผัก ตอนเย็นลงสนามฝึกซ้อม ตอนกลางคืนต้องเข้านอนตามเวลา นักฟุตบอลล์อินเดียทุกคนต้องเป็นชายโสด การขาดซ้อมโดยอ้างว่าลูกไม่สบาย เมียออกลูก หรือทะเลาะกับแม่ยายจึงไม่ปรากฏ แล้วก็ส่วนมาก นักฟุตบอลล์อินเดียเล่นเท้าเปล่าด้วยความเคยชิน”

ท่านมหาราชวิชัยอวดตารับสั่งขึ้น ด้วยเสียงหัวเราะ

“ไม่น่าที่เธอจะกลัวใจเลยชานุกข่าน เชื่อพี่เถอะเลิกลุ่มทีมฟุตบอลล์บ้า ๆ ของเธอเสียก็หมดเรื่อง นักกีฬาหน้าร้อยที่อยู่กับเธอไล่ไปให้หมด เท่านั้นเธอก็จะประหยัดเงินไปปีละไม่ใช่น้อย”

“ท่านพี่ไม่รู้อะไร” ชานุกข่านทูลพระเชษฐา “หม่อมฉันได้เซ็นสัญญากับท่านมหาราชานรสิงห์บตีไว้เรียบร้อยแล้ว ทีม “ศิระนิมิต” กับทีม “นรสิงห์” จะแข่งขันกันที่สนามกีฬาแห่งกรุงพาราณสีในตอนเย็นวันอาทิตย์ที่ ๒๐ นี้ มีเงินเดิมพันล้านรูปี หมายความว่าใครแพ้ก็ต้องจ่ายให้อีกฝ่ายหนึ่งล้านรูปี หม่อมฉันกับมหาราชานรสิงห์ได้เซ็นเช็คจ่ายเงินล้านรูปีฝากไว้ให้กับนายนายกเทศมนตรีนครพาราณสีแล้ว สัญญานี้ได้เซ็นกันเมื่อสามเดือนที่แล้วมา ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ไปแข่งขันก็ต้องเสียเงินล้านเช่นเดียวกัน”

คราวนี้วิชัยอวดตาทรงนั่งอึ้ง

“ความจริงมหาราชานรสิงห์ต้องคั้นนี้ก็รักใคร่ชอบพอกับพี่มาก พี่จะช่วยเธอชานุกข่าน พี่จะจดหมายไปถึงเขาขอร้องให้เขาล้มเลิกสัญญาที่ทำไว้กับเธอเอาไหมล่ะ”

“โอ-อย่าทำเช่นนี้เลยท่านพี่ หม่อมฉันยอมเสียเงินดีกว่าเสียชื่อ ขณะนี้ทางกรุงพาราณสี ก็คงจะทำการโฆษณาไว้อย่างครึกโครม เพราะอีกหกวันก็จะถึงวันแข่งขันแล้ว อยากรู้ก็ตาม ถึงแม้ นักฟุตบอลล์ฝีมือเยี่ยมของหม่อมฉันจะลาออกไปถึงห้าคน หม่อมฉันก็จะเอาทีมสำรองเข้าเล่นแทน การแข่งขันจะเลิกล้มไม่ได้ เพราะเป็นการเสียเกียรติอย่างยิ่ง ชาวพาราณสีคงจะประณามหม่อมฉัน

อย่างข่อยยับ ถ้าทีม "สีวะนิมิต" ไม่ไปแข่งขันตามกำหนด เงินหนึ่งล้านไม่มากมายอะไรเลยสำหรับหม่อมฉัน”

นิกรกล่าวขึ้นดัง ๆ

“พนันกันตั้งล้าน... โอ้โฮ...เงินล้านไม่ใช่ข่อย ถ้ากระหม่อมแพ้พนันล้านบาท เห็นจะต้องเชือดคอตายแน่นอน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเสริมขึ้น

“พอไว้ย่ำแย่กร เดียวก็ถีบเปรียงเข้าให้เท่านั้นเอง พอได้ที่ย่าใหญ่”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน ชานุกข่านรับสั่งกับสี่สหายว่า

“อาบนํ้าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกันเถอะพวกเรา ประเดี๋ยว ฉันจะพาไปกินข้าว และจะพานั่งรถเที่ยวชมเมืองกาตะมันคูด้วย มีสถานที่อาบนํ้า นวดและอบตัวแบบครุฑหลายแห่งถ้าพวกเราเมื่อขบเคล็ดขอกันจะพาไป แต่ว่าพรงนี้เราจะต้องเดินทางกลับปัดนาทันที ฉันจะรีบไปจัดการเรื่องทีม ฟุตบอลล์ ให้เรียบร้อยแพ้นะก็ต้องสู้เขา” รับสั่งจบก็หันมาทางพระเชษฐาจอมกระดุก “กระหม่อมจำเป็นต้องขอยืมรถยนต์ของท่านพี่ใช้คืนวันนี้ และพรงนี้ก็ต้องขอยืมเดินทางกลับบ้านด้วย หวังว่าท่านพี่คงไม่ขัดข้อง”

ท่านมหาราชวิชัยอวดตาลยิ้มซิด ๆ แบบคนใจเหินยวทั้งหลาย

“แฮะ แฮะ พี่จะไปขัดข้องอะไร ถ้าเธอช่วยเติมนํ้ามันและทูปคนรถบ้าง”

สี่สหายมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน นิกรกระซิบกระซาบกับเสี่ยหวนเบา ๆ

“ประเดี๋ยวออกไปเที่ยวตลาดแกช่วยเตือนกันด้วยนะ กันจะซื้อคิมคิบถ่ายมาถวายพระเชษฐาสักอัน เอาไว้ให้พระองค์ใช้ในส้วม คิงพระอุจจาระ”

อาเสี่ยหัวเราะงอหาย ต่อจากนั้นท่านมหาราชชานุกข่านกับคณะพรรคสี่สหายต่างก็ลุกขึ้นเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนของพระตำหนัก

ก่อนเที่ยงวันรุ่งขึ้น ท่านมหาราชชานุกข่าน ก็เสด็จมาถึงวัง "สีวะนิมิต" พร้อมด้วยสี่สหายกับท่าน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วกับแม่หม้ายสาวมณฑาดี ระยะทางจากนครกาตะมันคู นครหลวงแห่งเนปาลนครปัดนาประมาณสองร้อยกิโลเมตร รถพระที่นั่งไคร้สเล่อร์เก้งหุ้มทองคำฝิงเพชร ของ ท่านมหาราชวิชัยอวดตาลได้พาคณะได้เขาบรรดาศักดิ์และมณฑาดี เดินทางมาเป็นเวลาสี่ชั่วโมงเศษ การเดินทางโดยพาหนะรถยนต์ตามทางหลวงซึ่งเป็นถนนลาดยางแอสฟัลท์ ได้ผ่านไร่ป่าเขอันเป็นนาธรรมชาติที่สวยงามตระการตาไม่น้อย

เมื่อรถพระที่นั่งอันมีราคาเกือบสองล้านแล่นมาจอดหน้าพระตำหนักใหญ่ บรรดามหาดเล็กและนายทหารรักษาพระองค์ก็พากันมาเฝ้าท่านมหาราชชานุกข่าน ด้วยความจงรักภักดี

ชานุกข่านพาคณะพรรคสี่สหายลงจากรถ พระองค์รับสั่งปราศรัยกับนายทหารและพวกมหาดเล็ก ตามสมควรแล้วพาคันไทยกับมณฑาดี ขึ้นไปบนพระตำหนัก สิงหนาดปูนาตามเสด็จอย่างใกล้ชิด

นักใต้เขาบรรดาศักดิ์และแม่หม้ายสาวต่างนั่งพักผ่อนในห้องโถง หลังจากนั้นเครื่องคัม และบุหรืออย่างดีก็ถูกนำมาเสิร์ฟ

“จัดอาหารมาเร็ว” รับสั่งกับมหาดเล็กหนุ่มคนหนึ่ง “พวกเรายังไม่ได้กินข้าวกลางวัน คุณนิกรเพื่อนรักของข้ากำลังจะตายอยู่แล้วเพราะความหิว ยกผลไม้ก่อน พาหญิงสาวผู้นี้ไปมองให้ หัวหน้าฮาเริ่มด้วย”

“พะยะค่ะ” มหาดเล็กรับพระรับสั่งแล้วชวนมณฑฑาดีลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องโถง อย่างรีบร้อน

องค์ซานุยก่านซึ่งพระหัตถ์ไปที่เก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง

“นั่ง สิงหาคม เล่าเรื่อง นักฟุตบอลล์ของข้าให้ฟังซิ ข้าอยากรู้รายละเอียด อ้า-โทรเลข ค่วนของข้าได้รับเมื่อไร”

สิงหนาทปุนาทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นุ่ม อย่างสงบเสงี่ยม

“เมื่อตอนเจ็ดนาฬิกานี่เองกระหม่อม”

ซานุยก่านแย้มพระสรวลเล็กน้อย

“คุยกับข้าด้วยภาษาไทยเพื่อน ๆ ของข้าจะได้รู้เรื่อง ข้าอยากรู้ว่า โบล่าของนักฟุตบอลล์ นั้น เขาให้เหตุผลว่าอย่างไร”

“ให้เหตุผลอย่างตรงไปตรงมากระหม่อม เขาเขียนโบล่าเหมือนกันหมด มีข้อความว่า ทีมฟุตบอลล์ นรสิงห์ตกลงจ้างเขาโดยให้เงินเดือน ๆ ละ แปดพันรูปี เขาจึงลาออกจากทีม ศิวะนิมิต เพื่อช่วยให้ฐานะของเขาดีขึ้น”

ซานุยก่านขบพระทนต์กรอด

“อ้ายพวกนี้เลี้ยงไม่เชื่อง ข้าเอามันเลี้ยงตั้งแต่มันเล่น ฟุตบอลล์ ขนาดนักฟุตบอลล์ ลานวัด มันดีขึ้นเพราะข้า มีชื่อเสียงโด่งดังเพราะข้า พ่อแม่ของมันก็ล้วนแต่เป็นคนของข้าแทบทั้งนั้น เงิน ทำให้ความซื่อสัตย์กตัญญูของมนุษย์ต้องสูญสิ้นไป เจ้าจ่ายเงินเดือนเดือนสุดท้ายให้มันไปเรียบร้อยแล้วหรือ”

“เรียบร้อยแล้วกระหม่อม อ้า-กระหม่อมเสียใจที่จะทูลให้ทรงทราบว่ เมื่อวานนี้นักฟุตบอลล์ ทีมสำรองทั้งทีมได้ไปจากวัง "ศิวะนิมิต" โดยไม่แจ้งเหตุผล เขาพากันขนข้าวของ ขึ้นรถยนต์เดินทางไปเมืองพาราณสี ในตอนสายรถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่ที่มารับพวก นักฟุตบอลล์ทีมสำรองของเราเป็นรถของท่านมหाराชานรสิงห์กระหม่อม”

ซานุยก่านทรงพระพิโรธอย่างยิ่ง

“ดีแล้ว ถ้าอ้ายพวกนี้กลับมาฟังบุญบารมีของข้าอีก ข้าจะให้ทหารไล่มันออกไปจากวังของ ข้าทันที เป็นอันว่า นักฟุตบอลล์ของเราเหลืออีกเพียงหกคนไซ้ไหม”

“กระหม่อมเหลือเพียงหกคน และทั้งหกคนนี้เต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อฝ่าพระบาท”

ทรงเยี่ยมพระสรวลเล็กน้อย

“ข้าชื่นใจมาก ไปบอก นักฟุตบอลล์ทั้งหกคนด้วยว่า ข้าจะให้รางวัลตอบแทนความจงรักภักดีคนละแสนรูปี ทองคำเท่าลูกฟักอีกคนละลูก เย็นนี้ให้ลงสนามฝึกซ้อมเหมือนเช่นเคย ข้าจะให้ซ้อมกับพวกมหาดเล็กของข้า และจะเชิญเพื่อนคนไทยของข้าลงสนามด้วย”
นิกรยิ้มเป็น
“เรื่องฟุตบอลล์ กระทบอ้อมเก่งมากฝ่าบาท เมื่ออยู่โรงเรียนเทพศิรินทร์ชื่อเสียงโด่งดังที่สุด”

ซานุกข่านทรงพระสรวล

“เธอนัดหน้าทีอะไร”

“ไลแมนค์กระทบอ้อม”

ท่านมหาราชากลีนน้ำลายเอือก

“ถามจริง ๆ นิกร เจ้าคุณบอกฉันว่าพวกเธอล้วนแต่เคยเป็นดาราฟุตบอลล์ มาแล้ว เธอนัดกองหน้ากองกลางหรือกองหลัง”

นายจอมทะเล้นยัดหน้าอกขึ้นในท่าฝั่งผาย

“พวกเราทั้งสี่คนเล่นได้ทุกหน้าที่ กระทบอ้อม เว้นแต่ผู้รักษาประตูเท่านั้น”

ท่านมหาราชาทรงนั่งฟังอย่างสนพระทัยแล้ว รับสั่งกับสี่สหาย

“เย็นนี้พวกเธอลงสนามซ้อมฟุตบอลล์ หน่อยนะ ฉันจะจัดหาเสื้อกางเกงและรองเท้าให้ ถ้าเธอทั้งสี่คนมีชั้นเชิงในการเล่นอยู่ในเกณฑ์ดี ฉันก็จะขอร้องให้ลงสนามแข่งขันกับทีม “นรสิงห์” ในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ยินดี กระทบอ้อม แต่พวกเราไม่ได้ลงสนามมาหลายปีแล้ว ชั้นเชิงน่าจะยังมีกระทบอ้อม ส่วนกำลังเห็นจะแย่น้อย”

“ไม่เป็นไร ยังมีเวลาฝึกตัวพอ ฉันอยากให้พวกเธอเล่นแทนนักฟุตบอลล์ที่ลาออกไป และฉันเชื่อเหลือเกินว่า อ้ายพวกนั้นจะต้องไปเล่นทีม “นรสิงห์” ฉันพอจะรู้วิธีเล่นของอ้ายพวกนั้น ความจริงมันไม่เก่งจนเกินไป แต่มันเล่นเฮี้ยวหรือเล่นรุนแรง พวกนักฟุตบอลล์ทีมอื่นๆ กลัวมันก็เลยแพ้”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“กระทบอ้อมเคยได้ยินเขาพูดกันเหมือนกันว่า นักฟุตบอลล์อินเดียเล่นรุนแรงมาก”

“ถูกแล้วกิมหงวน การแข่งขันทุกครั้งจะต้องมีการเสียชีวิตอย่างน้อยหนึ่งคน แขนหรือขาหักอีกสามสี่คน ถ้าเล่นกันอย่างสุภาพไม่มีใครดู ต้องเตะแบบคาบลูกคาบดอกมีขึ้นเข้าลงศอกตามธรรมเนียม นักฟุตบอลล์คนใดเคยเตะคู่แข่งจนตายคาสนามมาแล้ว คนนั้นจะมีแฟนมากที่สุด นักฟุตบอลล์ของฉันที่ลาออกไปเล่นทีม “นรสิงห์” ล้วนแต่เล่นเฮี้ยว

ทั้งนั้น นายมหิपालทรหุดเคยเตะนักฟุตบอลล์ตายมาห้าคนแล้ว กระจเพาะเยี้ยวแตกบ้าง ม้ามแตก บ้าง นายแบกะดินรามราช,นายตาลีตาลานลัษมัน, นายชิตารามซาอิบก็เคยเตะคนตายคาศนาม มาแล้วเหมือนกัน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ มหาเด็กลหลายคนและนางข้าหลวงอีกสามสี่คน ต่างถือ ถาดใส่อาหารวิสกี้และโซดาเดินตามกันมาเป็นแถว อาหารและเหล้าถูกวางลงบนพรมผืนใหญ่กลาง ห้องโถงท่านมหาราชานุกษานได้เชิญพระสหายของพระองค์ไปนั่งล้อมวงเพื่อดื่มเหล้าและ รับประทานอาหารกัน

นักดนตรีอินดูรวมสิบคน ถือเครื่องดนตรีเดินเข้าในห้อง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แลเห็นเข้าก็ รีบพุดองค์ชานุกษานทันที

“ฝ่าบาท กระจห่อมขอได้โปรดรับสั่งให้นักดนตรีบรรเลงเถอะฝ่าบาท เสียงดนตรีแบบ แจกเดิมเช่นนี้จะทำให้เราคุยกันไม่รู้เรื่อง”

ท่านมหาราชาทรงตบพระหัตถ์สามสี่ครั้ง แล้วตะโกนรับสั่งกับนายวงดนตรีผู้มีหนวดเครา ยุ่มยามเป็นภาษาฮินดู

“ถ้าปากนักก็ไม่ต้องบรรเลงไว้อย่า ออกไปได้”

นักดนตรีหน้าจ้อยไปตามกัน ต่างพากันหอบเครื่องบรรเลงลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องอย่าง เจียบเหงา

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พร้อมด้วยเจ้าแก้วและสิงหนาทปูนาต่างมีเกียรติได้ร่วมเสวยกับ ท่านมหาราชานุกษานอีกครั้งหนึ่ง องค์ชานุกษานทรงกลุ่มพระทัยอย่างยิ่งในเรื่องทีม ฟุตบอลล์ ของพระองค์ ระหว่างที่เสวยพระกระยาหารกลางวัน นายทหารรักษาพระองค์ได้มาพุดว่า นักหนังสือพิมพ์หลายคนจะขอเข้าเฝ้าเพื่อสัมภาษณ์การพิชิตยอดเขาหิมาลัย และเกี่ยวกับทีม ฟุตบอลล์ของพระองค์ ท่านมหาราชาทรงปฏิเสธไม่ยอมให้พวกหนังสือพิมพ์เข้าพบ

เย็นวันนั้นเอง ทีม ฟุตบอลล์ "สิวะนิมิต" อันลือชื่อกึ่งสนามฝึกซ้อมกับพวกมหาเด็กลของท่านมหาราช ๓ สนามฟุตบอลล์ด้านหลังวังของท่านมหาราชานั้นเอง

สี่สหายของเราและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ลงสนามฝึกซ้อมด้วย พล พัชรารณ ทำหน้าที่เป็น ศูนย์หน้าแทนนายมหิपालทรหุด นิกรเล่นในขวาแทนนายแบกะดินรามราช ดร.ดิเรกเล่นในซ้าย แทนนายตาลีตาลานลัษมัน อาเสี่ยกินหงวนเล่นเช่นเตอร์ฮาร์ฟแทนนายชิตารามซาอิบ และ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เล่นเป็นผู้รักษาประตูแทนนายนาพิเก โกลา

ท่านมหาราชานุกษานทรงตื่นตื่นแปลกพระทัยอย่างยิ่ง เท่าที่สี่สหายของเราเล่น ฟุตบอลล์ได้ดีต่างแคว่ดล่องว่องไวเลี้ยงและส่งลูกได้ถูกขากันดีมาก แต่ในครึ่งหลังแทบ จะไม่มีแรงฝึกซ้อม ส่วนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดีตโกล์กองทัพบกเมื่อสมัยสามสิบกว่าปีที่แล้วมา ยังรับลูกได้ดี อย่างไม่รู้ตามเมื่อจวนจะหมดเวลาครึ่งหลัง ท่านเจ้าคุณถูกลูกฟุตบอลล์ยัดพุงกะทิ ถึงกับจุกแเอ็ด ๆ ต้องหามออกไปจากสนาม

องค์ชานุกษาน ได้รับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายอย่างสนิทสนมหลังจากฝึกซ้อมแล้ว

“เธอทั้งสี่คนเล่นฟุตบอลได้ดีนี่นา พวกมหาดเล็กของฉันส่วนมากเป็นนักฟุตบอลอาชีพมาแล้วแต่แพ้ทีม "ศิระนิมิต" ตั้ง ๘-๒ พลทำได้ถึงสามประตู นิกรทำได้สองประตู ซึ่งประตูแรกดูเหมือนเอามือฟุ่ยเข้าไปโดยที่ผู้ตัดสินไม่ทันเห็น ไซ้หมนิกร”

นายจอมทะเล้นยิ้มอาย ๆ

“ไซ้ หม่อมมนักฟุตบอลยิ่งเก่งเท่าไร ก็ต้องมีเทคนิคในการ โกงเท่านั้น”

“นั่นนะซี เธอถึงเล่นออฟไซ้จ๋บอย ๆ อ้า-ส่วนดิเรกก็ยังเล่นคล่องแคล่วดี ถึงทำประตูไม่ได้ก็ป้อนลูกให้พลยิงสวย ๆ เป็นอันว่าฉันต้องขอร้องให้เธอทั้งสี่คนและท่านเจ้าคุณลงสนามแข่งขันที่กรุงพาราณสีในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ พรุ่งนี้ตื่นแต่เช้าต้องออกวิ่ง และตอนเย็นซ้อมฟุตบอลอีก” รับสั่งจบก็หันพระพักตร์มาทาง เจ้าคุณปัจฉิมิก ๆ “เจ้าคุณยังเล่นได้ดีนี่”

เจ้าคุณยิ้มอาย ๆ

“วันเล่นจริง กระทบ่อมเห็นจะต้องเอาท้าวที่เกี่ยวข้อง ๆ ทามือทั้งสองข้าง”

“เอาซีเจ้าคุณ จะต้องการอะไรบอกฉันเถอะ อย่าลืมนะทีม "ศิระนิมิต" ของฉันต้องชนะทีม “นรสิงห์” ในวันนั้น พวกนักกีฬาของฉันจะพากันไปเชียร์ ทีมฟุตบอลของเรา และต้นเดือนหน้าทีมรักบี้ "ศิระนิมิต" จะแข่งขันกับทีม “เคลลี” ที่นิวเคลลีแต่เจ้าคุณกับเพื่อน ๆ ของฉันคงจะกลับเมืองไทยเสียแล้ว อย่างไรก็ตามในราวเดือนกรกฎาคมนี้ ทีมเบ็ดมินตันของ "ศิระนิมิต" จะเดินทางไปแข่งขันเชื่อมความสามัคคีกับนักเบ็ดมินตันของประเทศไทย และฉันจะไปพักกับพวกคุณที่บ้าน “พัชรภรณ์”

พลว่า “ กระทบ่อมต้อนรับเต็มที่ ฝ่าพระบาทจะทรงได้รับความสุขสะดวกสบายทุกประการเหมือนกับอยู่ที่วังนี้”

เสี้ยหงวนพูดเสริมขึ้นอย่างจริงใจ

“กระทบ่อมจะถวายนวลลออเมียรักของกระทบ่อม ให้เป็นชายาชั่วคราวของฝ่าบาท ตลอดเวลาที่ฝ่าบาทพักอยู่กับเรา พูดจริง ๆ ฝ่าบาท กระทบ่อมรักน้ำพระทัยของพระองค์อย่างยิ่ง ในชีวิตของกระทบ่อม ไม่เคยมีใครต้อนรับกระทบ่อม อย่างดีเช่นนี้เลย”

ชานุกษานทรงพระสรวลว่า

“ขอบคุณมากเสี้ยหงวน อย่าให้ถึงกับยังงั้นเลยนะ ผู้คนเขาจะนิทาฉันและเธอ”

อาเสี้ยลิมตาโพลง

“นิทาที่ช่างเขาปะไร กระทบ่อม นิทากาลเหมือนหน้า ไมชอกช้าเหมือนเอามีตมากริดจ๊กกระเร้”

องค์ชานุกษานอดทรงพระสรวลไม่ได้

“ขึ้นไปคุยกับบนตำหนักเถอะพวกเรา คึนนี้ฉันจะเลี้ยงนักฟุตบอลทีม "ศิระนิมิต" ทั้งหกคนด้วย คนเหล่านี้ชื่อศักดิ์ต่อฉันมาก ไม่บูชาเงินเป็นพระเจ้า” แล้วพระองค์ก็รับสั่งถามนายแพทย์หนุ่มอย่างสัพยอก “ยังงั้นน้อยไหมคุณหมอ”

ดร.ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“บอกไม่ถูก กระทบ่อม มันเหนื่อยจนกระทั่งหัวใจของกระทบ่อมหยุดเต้นไปเกือบครึ่งชั่วโมง เพิ่งเริ่มต้นเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊ากพูดเสริมขึ้นมา ๆ

“รับประทานหัวใจหยุดทำไมคุณหมอไม่ตายล่ะครับ”

ดิเรกทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“ข้าเป็นหมอแท้ ๆ ปล่อยให้ตัวตายมีอย่างที่ไหนวะ”

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน ท่านมหาราชานุกขานมีพระพักตร์ยิ้มแย้มแจ่มใสผิปรกติตรงกันข้ามกับเมื่อตอนกลางวัน พระองค์เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายกลับไปยังพระตำหนัก "ศิระนิมิต" และมันพระทัยว่า การแข่งขันฟุตบอลครั้งสำคัญในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ทีม "ศิระนิมิต" ของพระองค์จะต้องได้ชัยชนะทีม “นรสิงห์” อย่างไม่มีปัญหา

ต่อไปนี่คือข้อความในหน้าหนังสือพิมพ์ “ทะราเวหนานิวส์” อันเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอิทธิพลฉบับหนึ่งในนครปัตนา

---ถึงแม้ว่ามหาราชานุกขานทรงเสียดพระทัยและเจ็บพระทัยเท่าที่มิหิपालทรหด แบกะดินรามราช ตาลีตาลานลักขมมัน ซีตารามซาอิบ นาพิโกโกลา นักฟุตบอลผู้ยิ่งใหญ่ทั้ง ๕ คนได้ออกจากทีม "ศิระนิมิต" ไปเล่นให้ทีม “นรสิงห์” ในวันอาทิตย์ที่ ๒๐ นี้ที่สนามฟุตบอลกรุงพาราณสี และถึงแม้ว่าทีมสำรองทั้งทีมได้ลาออกไป พระองค์ก็ทรงมีทฤษฎีมานะหาตัวแทนมาเล่นในทีมของพระองค์ได้ ผู้ที่จะเล่นแทนนักฟุตบอลที่ลาออกไปทั้ง ๕ คนนั้นเป็นคนไทยเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ในฐานะแขกผู้มีเกียรติของพระองค์ ท่านมหาราชานุกขานกับคนไทยคณะนี้ได้พากันเดินทางไปเนปาล และไต่ขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จตามที่หนังสือพิมพ์เราได้เสนอข่าวไปแล้ว

เป็นอันว่าคนไทยทั้งห้าคนจะเข้าเล่นในทีม "ศิระนิมิต" อย่างแน่นอนดังมีรายนามต่อไปนี้ พล พัทธราภรณ์เล่นศูนย์หน้า นิกร การุณวงศ์ในขวา ดร.ดิเรก ณรงฤทธิ์ในซ้าย กิมหงวนไทยแท้(มหาเศรษฐี) เล่นเซ็นเตอร์ฮาร์ฟ และพระยาปัจจนิกพินาศ เล่นเป็นผู้รักษาประตู โดยเฉพาะท่านผู้นี้ชราภาพมากแล้ว แต่ยังแข็งแรงปราดเปรียว อาจจะเป็นนักฟุตบอลที่มีอายุมากที่สุดในโลก

เย็นวันนี้เวลา ๑๖.๓๐ น. ทีม "ศิระนิมิต" จะลงซ้อมกับทีมรถไฟที่สนามในวัง "ศิระนิมิต" และเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าชมการฝึกซ้อมได้ ซึ่งการซ้อมในเย็นวันนี้ทั้งสองฝ่ายจะเล่นกันเหมือนแข่งขันกันจริง ๆ ท่านคงจะทราบแล้วว่าทีมรถไฟนั้นเป็นทีมฟุตบอลที่แข็งแกร่งทีมหนึ่ง เคยได้ถ้วยนายกรัฐมนตรีจากการแข่งขันกับทีมเดลี เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่แล้วมานี้

เราหวังว่าชาวนครปัตนาคงจะไปชมการซ้อมของทีม "ศิระนิมิต" ในเย็นวันนี้อย่างคับคั่ง เพื่อเป็นกำลังใจให้ทีม "ศิระนิมิต" ได้ชัยชนะในการชิงชัยกับทีม "นรสิงห์" ตอนเย็นวันอาทิตย์นี้

เย็นวันนี้เอง หลังจาก ๑๖.๐๐ น. ล่วงแล้ว ประชาชนนับจำนวนหมื่นซึ่งล้วนแต่เป็น ชาวเมืองปัตนาต่างหลั่งไหลมาที่สนามฟุตบอลในวัง "ศิระนิมิต" เพื่อชมการประลองฝีมือหรือการ ฝึกซ้อมระหว่างทีมรถไฟกับทีม "ศิระนิมิต"

แน่ละ ชาวเมืองปัตนาทุกคนย่อมเอาใจช่วยทีม "ศิระนิมิต" ทั้งนี้ก็เพราะทีม "ศิระนิมิต" เป็นทีมของชาวปัตนานั้นเอง ถ้าทีม "ศิระนิมิต" ได้รับชัยชนะทีม "นรสิงห์" ชาวเมืองก็มีงานฉลอง ชัยชนะอย่างเต็มที่ บรรดาผู้มีฐานะดีต่างเตรียมตัวเดินทางไปกรุงพาราณสี ส่วนพวกที่ยากจน หรือการเงินไม่อำนวยให้ก็คงจะอาศัยวิทยุกระจายเสียงฟังผลการแข่งขันตลอดเวลาที่ทีมฟุตบอล ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน

มันเป็นเวลา ๑๗.๐๐ น. เศษ

พล นิกร กิมหงวน พร้อมด้วย เจ้าคุณปัจจนิก ๑ นั่งจับเก้าหงาหงอยอยู่ในห้องพักชั้นบน ของพระตำหนักใหญ่ทั้งสี่คนแต่งกายเตรียมลงสนามเรียบร้อย กางเกงขาสั้นสีขาวเสื้อยืดสีเทาคาด หน้าอกสีแดงอันเป็นเสื้อทีม "ศิระนิมิต" ทุกคนสวมถุงเท้าสีเทาและรองเท้าสำหรับเล่นฟุตบอล สวมปลอกเข่าเรียบร้อยโดยเฉพาะเจ้าคุณปัจจนิก ๑ สวมถุงมือทั้งสองข้าง

อาลัยมองดูนาฬิกาที่ผนังตึก แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขากล่าวขึ้นด้วยเสียงละห้อย ว่า

“ทำยังไงดีพวกเรา ประเดี๋ยวก็ต้องลงสนามแล้ว ทีมรถไฟคงจะดื้อทีม "ศิระนิมิต" อย่างย่อยยับ ไม่มีใครรู้ความจริงหรือกว่าที่เราซ้อมกับทีมมหาดเล็กนั้น เราคิดสินบน นักฟุตบอลคนละหนึ่งร้อยรูปีให้ยอมแพ้เรา สำหรับคนรักษาประตูกันให้ถึงสองร้อยรูปี เราจึงดื้อ เสีย ๘-๒ กันสงสารท่านมหาราชามาก ที่พระองค์จะต้องอับอายขายหน้าเขา”

พลเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี พระองค์ทรงคุยโอ้อวดใครต่อใครว่าเราเล่นฟุตบอล ได้ดีมาก แต่ความจริงเข้า ไม่มีแรงเลย เล่นได้เพียงสิบห้านาทีก็ลั้นห้อยไปตามกันแข็งใจเล่น ไปยังงั้นเอง”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้เมื่อ ดร.ดิเรกกับเจ้าแก้วพากันเดินเข้ามาในห้อง นายแพทย์ หนุ่มแต่งกายเตรียมลงสนามแข่งขันเช่นเดียวกัน ส่วนเจ้าแก้วสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดสีขาว เตรียมทำหน้าที่เป็นไลด์แมนด์เจ้าแก้วถือกระเป๋าถ้ำมยาของ ดร.ดิเรก มาด้วย

“เฮ้...เป็นอะไรไปหรือนั่งหน้าเศร้าไปตามกัน” นายแพทย์หนุ่มกล่าวทักอย่างร่าเริง

นิกรว่า “กลุ่มใจโวย เราไม่มีแรงเล่นฟุตบอล วันก่อนเราชนะทีมมหาดเล็กเพราะคิด สินบนอัยพวกนั้น แต่วันนี้ทีมรถไฟคงจะดื้อเราอย่างยับเยิน”

ดร.ดิเรก ผิวปากหวิว

“โน ไม่มีโอกาสที่จะต้อนรับเราเลย ต่อให้ทีมชนะเลิศของโลกก็ต้อนรับเราไม่ได้ กันจะนัดยามหากำลังให้คนละเข็มแล้วหลังจากนั้นเพียงสองสามนาทีก่อน พวกเราก็จะกลายเป็นชิวกันกุ้ยไปตามกัน เพียงแต่ยกเท้าเตะเบาๆ ลูกฟุตบอลก็จะลอยละลิว อำนาจของยามหากำลังจะช่วยให้เราแข็งแรงเหมือนช้างสารภายในเวลาหกชั่วโมง”

สามสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลืมตาโพล่งต่างมองดู ดร.ดิเรก ด้วยความดีใจ

“แล้วเมื่อวานคืนนี้ที่เราซ้อมกับทีมมหาเดเล็ก ทำไมแกไม่นัดยามหากำลังให้ล่ะ”

นายแพทย์หนุ่มแบมือแล้วยักไหล่ตามแบบฝรั่งหรือคนไทยที่อยากเป็นฝรั่งนิยมทำกิริยา
เช่นนี้

“ไอมีมาสิบลอดเท่านั้น ตั้งใจจะนัดให้วันนี้คนละลอด รวมสองครั้งสิบลอดพอดี”

นายจอมทะเล้นคิดมือคังแป๊ะ

“วิเศษแท้ ถ้ายังงี้จะก้อทีมเทวดาก็สู้เราไม่ได้ ฮะ ฮะ นัดเถอะไว้ว เร็วแล้วจะได้ลงสนามฟุตบอล”

นายแพทย์หนุ่มรับล่ำยามาจากเจ้าแห้ววางลงบนโต๊ะเปิดกระเป๋าออก เขาหยิบเข็มและหลอดนัดยาที่ทำความสะอาดแล้วออกมา และหยิบกล่องยาฉีดออกมาด้วย ซึ่งยานัดยามหากำลังนี้เป็นยาพิเศษที่เขาประดิษฐ์คิดขึ้นเอง เขาพยายามไว้ใจให้ผู้ที่ซราภาพเตะปัดไม่ดังหรือเป่าจี้เข้าไม่พุ่งให้มีความเข้มแข็งคึกคักขึ้น สามารถที่จะมีอิทธิพล ๆ ได้อีกหลายคน ดร.ดิเรกเคยฉีดให้ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งโดยคิดค่ายาถึงเข็มละพันบาท ปรากฏว่า ๆ พณฯ ท่านผู้นั้นมีความแข็งแรงยิ่งกว่าคนหนุ่ม ๆ เสียอีก สามารถซ้อมมวยได้ถึงสิบยก เล่นเทนนิสได้สองชั่วโมงโดยไม่หยุดพัก ทำให้เพื่อนฝูงแปลกใจไปตามกัน เพราะท่านผู้นั้นอายุปาเข้าไปตั้งหกสิบปีแล้ว แต่ดวงไวปราดเปรียวเหมือนคนหนุ่มอายุยี่สิบปี สามารถฉีกไฟป็อกทั้งสำหรับโดยออกแรงเพียงเล็กน้อย พณฯ ท่านได้ให้นายแพทย์หนุ่มไปนัดยาให้สัปดาหฺละเข็ม วันไหนนัดยาก็วันนั้นท่านก็กลายเป็นชิวกันกุ้ย

ดร.ดิเรกจัดแจงบรรจุยาฉีดใส่หลอดแล้วฉีดเข้ากล้ามเนื้อที่โคนแขนข้างขวา ต่อจากนั้นเขาก็ฉีดให้พล นิกร และเสี่ยหงวนคนละเข็ม ซึ่งนายแพทย์หนุ่มกระทำอย่างว่องไวแสดงความชำนาญในการนัดยาอันเป็นเรื่องเล็กสำหรับเขา

“ออไร้อออไร้อ เรียบร้อยแล้วไปสนามฟุตบอลเถอะพวกเรา ขณะนี้ที่สนามมีคนดูไม่ต่ำกว่าหมื่นห้าพันคน ทีมฟุตบอลรถไฟเขามาถึงแล้ว”

พลว่า “แกทำไมไม่ฉีดให้ตัวเองล่ะหมอ”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“กันฉีดแล้ว อ้ายแห้วฉีดให้”

เจ้าแห้วยัดหน้าออกขึ้นในท่าเบ่ง

“รับประทานผมทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์ครับ”

ดิเรกหันมามองดูเจ้าแห้ว

“เอากระเป๋าเข้ามาไปเก็บในตู้”

“อไร” เจ้าแก้วรับคำสั่งแล้วคว้ากระเป๋าหนังรูปสี่เหลี่ยมถือเดินไปที่ตู้ใบใหญ่

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านมหาราชาชาขุนากันก็เสด็จเข้ามาในห้องพักของคณะพรรคสี่สหายอย่างร้อนรน พระองค์ทรงฉลองพระองค์สากลปาล์มบิชชุคสีเทาเข้ม โปกพระเศียรด้วยแพรสีเหลืองยาวไม่ต่ำกว่าสี่ห้าเมตร องค์ชาขุนากันยิ้มให้สี่สหายแล้วกล่าวว่า

“ลงสนามเถอะ พวกเราเหลือเวลาอีกสิบห้านาทีเท่านั้น ฉันหวังว่าการฝึกซ้อมในวันนี้ "ศิระนิมิต" ของพวกเราต้องชนะแน่นอน”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ถ้าแพ้ กระหม่อมยอมเอาหัวเดินต่างเท้ากลับเมืองไทย รับรองว่ากระหม่อมจะทำประตูปัญญาให้หมาห้าประตู”

ชาขุนากันทรงสะอึกเล็กน้อย

“เอาเพียงสักประตูเดียวก็พอแล้ว ทีมรถไฟนะไม่ใช่หมูนะเธอ เคยแพ้ทีม “นรสิงห์” เพียง ๒-๑ เท่านั้น และ แพ้ลูกเส้นโทษในเขตเบ็ดเตล็ดด้วยบา-วันนี้ท่าน เจ้าคุณแต่งกายรัดกุมดีมาก รับลูกให้คืนะเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ถ้าวันนี้แพ้เขา กระหม่อมยอมให้ฝ่าบาทเอาขี้ไก่ละเลงศีรษะกระหม่อมเลย”

เสี่ยหวนพูดเสริมขึ้น

“หรือจะเอาขี้หมายังได้ฝ่าบาท”

ชาขุนากันทรงพระสรวลลั่น

“ไปเถอะอย่ารำไรเลย พวกนางในฮาเริ่มของฉันเขาอยากดูเธอเล่นฟุตบอลล์มาก” แล้วพระองค์ก็ยกพระหัตถ์ขวาดบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ “ยังไงคุณหมอ วันนี้เต็มทีนะ”

“อไร กระหม่อมจะสู้ประตูให้ตาข่ายขาดสะบั้นไปเลย”

ครั้นแล้วท่านมหาราชาชาขุนากัน ก็เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าแก้วออกไปจากห้องพักอันหรูหราโอโถง

เมื่อเวลา ๑๒.๒๕ น. ทีม ฟุตบอลล์รถไฟและทีม "ศิระนิมิต" พร้อมด้วยผู้ตัดสินและผู้กำกับเส้นทั้งสองฝ่ายก็พากันเข้าไปในสนามฟุตบอลล์ การแข่งขันฟุตบอลล์ที่อินเดียผู้เล่นไม่นิยมออกมาฝึกซ้อมเตะลูกยัดเส้นยัดสายก่อนเวลาแข่งขัน เขาจะลงสนามเมื่อถึงเวลาแข่งขันที่กำหนดไว้

นักฟุตบอลล์ทั้งสองทีมต่างยืนเข้าแถว ให้ช่างภาพหนังสือพิมพ์ชกรูปตามระเบียบ ถึงแม้ว่าการแข่งขันในวันนี้เป็นการฝึกซ้อมประลองฝีมือกัน ประชาชนชาวเมืองปัตนาก็ตื่นตื่นสนใจมาก

เมื่อถ่ายรูปเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ตัดสินผู้มีนามว่า ร.ต.อ. พันธุสมิตรานักฟุตบอลล์ลายครามที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังมาแล้ว ได้เรียกหัวหน้าทีมทั้งสองมาพบกับเขา เพื่อเลือกข้างตามระเบียบ

นายตำรวจในวัยสี่สิบเศษผู้พูดภาษาไทยได้ดีพอใช้ ท่านมหาราชชาขุนนางชั้นสูงมาตัดสินก็เพราะเห็นว่า เป็นผู้มีเกียรติและตัดสินฟุตบอลได้ดีมาก เขาเป็นผู้กำกับกองตำรวจภูธรอำเภอเมืองปัตนาร.ต.อ.พิณฑุสมิตรากระเดาะเหรียญทองแดงในมือขวาของเขา แล้วอธิบายถึงการเลือกข้างเป็นภาษาอินเดียหัวหน้าทีมรถไฟคือศูนย์หน้าของทีมรถไฟนั่นเองมีนามว่านายกฤษณา กลั่น ส่วนหัวหน้าทีม "ศิระนิมิต" คือนิกรนายจอมทะเล้นในขวาของทีม "ศิระนิมิต"

เมื่ออธิบายเรียบร้อยแล้ว ผู้ตัดสินก็หันมายิ้มให้นิกรแล้วกล่าวกับนายจอมทะเล้นเป็นภาษาไทยเสียงแปร่ง ๆ แบบแขกพูดไทยว่า

“เข้าใจไม่เข้าใจนายจ๋า”

นิกรหัวเราะ

“ก็ผู้กองพูดภาษาอินเดีย ผมจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรครับ”

ร.ต.อ.พิณฑุสมิตรา อมยิ้ม

“โอ...อันนี้ลืมไปกระไรบ้าง เรายังจ้ะ ทางรถไฟเขาเลือกก้อย ท่านต้องเลือกหัวถูกไม่ถูก ทางนี้ก้อยทางนี้หัว”

นิกรพยักหน้า

“ได้ครับผู้กอง หัวหรือก้อยได้ทั้งนั้น เร็ว ๆ หน่อย ผมอยากเล่นเต็มทนแล้ว”

ผู้ตัดสินโยนเหรียญทองแดงขึ้นไปบนอากาศ แล้วปล่อยให้ตกบนพื้นสนาม เหรียญอันนั้นแทนที่จะออกหัวหรือก้อยกลับตั้งอยู่บนดิน กรรมการตัดสินทำหน้าที่ชอบกล

“โอ-อันนี้เหรียญอันนี้ไม่คืนะนายจ๋าจ้ะต้องโยนใหม่” พุดจบเขาก็ก้มตัวลงหยิบเงินเหรียญแล้วโยนขึ้นไปบนอากาศอีก

ปรากฏว่าเงินเหรียญทองแดงออกก้อย หัวหน้าทีมรถไฟยิ้มออกมาได้ยื่นมือให้นิกรจับแล้วต่างฝ่ายก็บอกพรรคพวกของตนให้ประจำที่ ทีมรถไฟเลือกด้านใต้เพราะอยู่เหนือลมและตะวัน ไม่ยอนตาผู้รักษาประตู ทีม "ศิระนิมิต" อยู่ด้านเหนือเป็นการเสียเปรียบเพราะลมพัดจากใต้มาทางเหนือแรงมาก และแสงแดดส่องหน้าท่าน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ผู้รักษาประตู

เพราะทีมรถไฟเลือกข้างได้ทีม "ศิระนิมิต" จึงได้เขี่ยกลางก่อน ประชาชนชาวเมืองปัตนารต่างสนใจกับนักฟุตบอลคนไทยทั้งห้าคนมาก เสียหวงวินัยท้าวสะเอวทำปากเบะอยู่หน้าประตูในท่าเตรียมพร้อม พลยืนอยู่ที่เส้นเดือหรือศูนย์หน้ากระหนาบข้างด้วยนิกรและ ดร.ดิเรก ขณะนี้ชาติมหากำลังได้ออกฤทธิ์เต็มที่แล้ว

ผู้ตัดสินมองดูนาฬิกาเพื่อจับเวลาให้ตรง เมื่อเข็มนาฬิกา ๑๖.๓๐ น. เขาก็เป่านกหวีดเริ่มการแข่งขันทันที

“ปรี๊ด”

พลเขี่ยลูกด้วยเท้าซ้ายส่งไปให้นิกร นายจอมทะเล้นยกเท้าขวาชกลูกเต็มเหนี่ยว ลูกบอลล่อยละลิวไปตามแรงเหมือนกับถูกชกเตะ ผู้คนต่างพึมพำด้วยความอัศจรรย์ใจ ลูกบอลล์

ที.อิมปรีท ย่อยไปที่มุมซ้ายของประตูรถไฟพอดี ผู้รักษาประตูวิ่งเข้ามาจะปิดลูก แต่ร่างของ เขาระแทกกับเสาประตูเต็มแรง ลูกบอลเข้าไปตุงอยู่ในตาข่ายซึ่งไม่เคยปรากฏว่ามี นักฟุตบอล คนใดในโลกเตะลูกได้แรงถึงเช่นนี้ ชาวเมืองต่างตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว บรรดานักฟุตบอล ทีมรถไฟอ้าปากหาวไปตามกัน "สิวะนิมิต" ได้ประตูแล้ว พวกนักฟุตบอลที่พากันมาชมการ แข่งขันต่างตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว การชูทประตูของนิกรเหมือนกับปาฏิหาริย์ไม่ควรจะเป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไปได้แล้ว นิกรเองยืนนิ่งเฉยกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง แล้วเขาก็รู้ว่าเท่าที่เขาชูทประตู ได้ ก็ด้วยอำนาจของยาชนิดของนายแพทย์หนุ่ม

ผู้รักษาประตู ฝ่ายรถไฟถึงกับร้องไห้ เขาเก็บลูกที่ก้นตาข่ายเตะมากกลางสนาม คราวนี้ฝ่าย รถไฟเป็นฝ่ายเจ็บลูกบ้าง พอสิ้นเสียงนกหวีดเริ่มการแข่งขันศูนย์หน้าของทีมรถไฟก็เตะลูกเต็ม เหนี่ยวส่งไปให้ปีกซ้ายของเขาซึ่งวิ่งเร็วพอ ๆ กับรถไฟ

พวกรถไฟต่างเอาใจช่วยพรรคพวกของคน โห่ร้องกันลั่นร้องนะ โคนอะอะลั่นสนาม

“ชูท...อีนี่ชูทชินายจ๋า...ชูทไว้ย”

ปีกขวาผ่านลูกมากกลางสนาม ในขวาวิ่งเข้ารับลูกในเวลาเดียวกับที่เสียงหวนเข้ามา ปะทะลูก อาเสี่ยเตะด้วยเท้าขวา เพียงเบา ๆ ลูกบอลอย่างฉับใจ

“ตูม”

ลูกบอลใหม่เอี่ยมลอยละลิวไปในอากาศสูงจากพื้นดินไม่ต่ำกว่าห้าสิบเมตร และแล้วมัน ก็เกิดการระเบิดกลางอากาศ

“โพล๊ะ”

คนคูโห่ร้องเกรียวกราว นักฟุตบอลของทีมรถไฟยืนตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน เขาไม่เคย เห็นนักฟุตบอลคนใดเตะลูกรุนแรงเช่นนี้ ที.อิมปรีทเบนแปดแป๊ะเหมือนกล้วยบั้งหล่นลงมาหน้า อัฒจันทร์คนดูเสียงปู้บ ท่านมหาราชชาขุนาก่านซึ่งนั่งประทับอยู่ข้าง ๆ ข้าหลวงแห่งนครปัดนาทรง ตบพระหัตถ์ถึ้น

“เป็นยังไงข้าหลวง นักฟุตบอลของฉันแน่ไหม”

“โอ เต็ดขาดเลขกระหม่อม ทำไมเขาถึงเตะลูกได้แรงอย่างนี้ ทีม“นรสิงห์” จะไม่มีทางต่อสู้อยู่ได้เลย”

“แต่กระหม่อม เชื่อว่าหลังจากการซ้อมใหญ่แล้ว “สิวะนิมิต” จะต้องเป็นต่อไม่น้อยกว่า สิบหนึ่ง”

เจ้าหน้าที่ประจำสนามซึ่งเป็นมหาดเล็กของ ชาขุนาก่านได้เตะฟุตบอลลูกใหม่เข้าไปกลาง สนามอีกลูกหนึ่ง ร.ต.อ.พินทุสมิตราจำเป็นต้องใช้วิธีทุ้มกลาง พอทุ้มลูก เสียงหวนก็ยกเท้า ซ้ายเหวี่ยงเบา ๆ เเตะลูกไปให้กองหน้า ดร.ดิเรก ปรากฏเข้ารับลูกและชูทประตูทันที ซึ่งเขายืนชูทบน เส้นเซ็นเตอร์

“ตูม”

ลูกบอลล้อยล่ตรงไปยังประตูไฟด้วยความเร็วสูงท่ามกลางความตื่นเต้นของคนดู
มันกระทบบานประตูดังโครมทำให้บาร์ประตูหักสะบั้นหล่นลงมาถูกผู้รักษาประตูกลางกบาลพอดี
ประตูมือกาวของรถไฟยีนอมยิมน์ตาเหล่ไปมาสักครู่ก็ล้มลงสิ้นสติ

ประชาชนนับหมื่นต่างส่งเสียงอื้ออึงรอบสนาม นักฟุตบอลคนไทยมีความสามารถฝึก
มนุษย์เตะลูกได้แรงและไกลที่สุด การแข่งขันต้องยุติลงชั่วคราว มหาดเล็กของท่านมหाराชาชานุก
ท่านต่างนำเครื่องมือช่างไม้พร้อมด้วยบันไดเข้าไปในสนามเพื่อซ่อมแซมประตูให้เรียบร้อย ส่วน
ผู้รักษาประตูนั้นพรรคพวกได้ช่วยกันผายปอดสักครู่ก็ฟื้นคืนสติ

นักฟุตบอลทีมรถไฟคันหนึ่งเดินยืมเหยย ๆ เข้ามาหานายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวถามเป็น
ภาษาอังกฤษ

“คุณเตะยังงั้ครับ ทำไมถึงแรงอย่างนี้”

ดร.ดิเรก ยืมเป็น

“เปล่า ผมเตะเพียงเบาๆ เท่านั้น ถ้าผมเตะเต็มที ลูกฟุตบอลก็อาจลอยตกในตลาคหลัง
สนาม ฟุตบอล ก็ได้”

ฮาร์ฟซ้ายทำหน้าที่

“โอโฮ ยังงั้พวกผมจะไปสู้่อไรกับพวกคุณได้”

การซ่อมประตูฟุตบอล ใช้เวลาประมาณสิบนาที หลังจากนั้น ผู้ตัดสินก็เป่านกหวีดเริ่ม
การแข่งขัน และใช้เวลาท่มกลางอีกคราวนี้ เช่นเตอร์ฮาร์ฟทีมรถไฟจับลูกได้ส่งไปให้กองหน้าของ
เขา ศูนย์หน้าเลี้ยงลูกอย่างคล่องแคล่ว ผ่านลูกไปให้ ในขวา ส่งไปให้ปีกขวา ลูกบอลล่วิ่งล่่วงล้าเข้า
ไปในแดน "ศิระนิมิต" แล้ว ทีมรถไฟเล่นลูกขากันดีมากและส่วนมากไม่ได้สวมรองเท้าหลายต่อ
หลายคนไว้ผมจุกเกล้ามวย วิธีเล่นลูกสั้นและส่งลูกกันคล่องแคล่วน่าดู

เสียงหวนแยกเขี้ยววิ่งเข้าดักลูก ปีกขวารีบส่งลูกให้ศูนย์หน้า คราวนี้ศูนย์หน้าเลี้ยงเข้าหา
ประตูตัวต่อตัว แบ็คทั้งสองของทีม "ศิระนิมิต" ไล่กวาดตีด ๆ มา เจ้าคุณปัจจนิก ยืนตั้งท่า
เตรียมพร้อม เมื่อ ศูนย์หน้าชูเท้าด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว ท่านเจ้าคุณแทนที่จะเอามือรับกลับใช้ศีรษะ
โหม่งลูกทำให้ลูกบอลล่กระเด็นไปแบ็คขวาของทีม "ศิระนิมิต" แบ็คขวาเตะส่งไปให้กองหน้าทันที

"ศิระนิมิต" เป็นฝ่ายรุกข้างแล้ว ดร.ดิเรกเลี้ยงหลบฮาร์ฟขวาไปได้อย่างหวุดหวิด แบ็คขวา
ของทีมรถไฟปราดเข้าสกัดลูก นายแพทย์หนุ่มเลี้ยงหลอกล่อวนเวียนไปมาแล้วส่งลูกไปให้พล อ้าย
เสื่อรูปหล่อเลี้ยงลูกไปจนถึงเส้นแบ็คก็ชูเท้าด้วยเท้าขวาค่อนข้างแรง

ลูกบอลล่แหวกอากาศวี๊ดตรงไปที่ประตูอย่างรวดเร็วและรุนแรง ผู้รักษาประตูทีม
รถไฟยีนน์ตาเหล่ล่อกิ่งหนีลูกเอาคือ ๆ ที.อิมปรีฟผ่านประตูเข้าไปกระทบตาข่ายอย่างจังตาข่ายหลัง
ประตูขาดสะบั้นหล่นลงมากองบนพื้นดิน ท่ามกลางความตื่นตะลึงของนักฟุตบอลและประชาชน
คนรอบสนาม

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาวและจีมือไปที่เซ็นเตอร์ ชาวเมืองปัดนาต่างตบมือโห่ร้องแซ่

การแข่งขันยังไม่ถึง สิบห้านาทีทีมรถไฟก็ปราชัยไปแล้วสองประตูและไม่มีทางที่จะแก้คืนได้ ลูกบอลล์ถูกนำมาเขี่ยกลางเริ่มต้นแข่งขันใหม่โดยศูนย์หน้าของทีมรถไฟเป็นผู้เขี่ยลูก

รถไฟพยายามตั้งใจเล่น กองหน้าเลี้ยงลูกบุกเข้าไป เสียหวนวิ่งเข้ามาดักลูกและเตะรวบทั้งลูกทั้งคน อำนาจยาฉิมมหากำลังของ ดร.ดิเรก ทำให้ในขาของทีมรถไฟลอยละลิวไปไกลถึง ๑๐ เมตร และหล่นลงมาสลบเหมือดกลางสนาม ส่วนลูกบอลล์แตกกระเบิดเป็นลูกที่สองด้วยแรงเหวี่ยงของเท้าอเลส

คนดูทั้งชั้นทั้งตื่นตื่น ผู้ตัดสินสั่งให้หยุดการแข่งขันชั่วคราว มหาดเล็กของท่านมหาราชชาานุรักษ์นำเปลออกมาหามในขาของทีมรถไฟออกไปจากสนาม ผู้ตัดสินสั่งให้ฝ่ายรถไฟเตะลูกโทษเพราะเสียหวนเล่นรุนแรงผิดกติกา

ลูกบอลล์ถูกตั้งยิงห่างจากเส้นแบ็คราว ๔ เมตร เซ็นเตอร์ฮาร์ฟของทีมรถไฟเป็นคนชูเท้าเมื่อผู้ตัดสินเป่านกหวีด เจ้าหน้าที่หนุ่มชาวอินโดนีเซียใหญ่หนวดเครารุงรังก็เตะลูกบอลล์ด้วยเท้าเปล่าของเขาเต็มแรง

ที.อิมปรีฟ ลอยละลิวข้อยลงที่ประตูพอดี ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ รับลูกไว้ได้และเตะไปข้างหน้าเต็มเหนี่ยว

“ตูม”

อำนาจยาฉิมของนายแพทย์หนุ่มทำให้เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มีกำลังวังชาผิดมนุษย์ ลูกบอลล์ลูกนั้นโด่งขึ้นไปในอากาศผ่านสนามตรงไปตกหน้าประตูรถไฟและกระเด็นลอดบาร์เข้าไปในประตูพอดี

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาวและชี้มือไปกลางสนาม ทีม "ศิวะนิมิต" ได้อีกประตูแล้วประชาชนคนดูตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว ท่านเจ้าคุณได้สร้างประวัติการณ์อันสำคัญยิ่งไว้ในวงการฟุตบอลในวันนี้ ไม่เคยปรากฏว่าผู้รักษาประตูคนใดเตะลูกไปเข้าประตูอีกฝ่ายหนึ่ง ผงชนตบมือโห่ร้องเกรียวกราว ท่านมหาราชชาานุรักษ์ทรงปลาบปลื้มพระทัยอย่างยิ่ง พระองค์เชื่อว่าทีม "ศิวะนิมิต" ของพระองค์ต้องได้ชัยชนะทีม “นรสิงห์” ในวันอาทิตย์นี้โดยไม่ต้องสงสัย

ทีมรถไฟยืนจับกลุ่มปรึกษากัน สักครู่หัวหน้าทีมก็วิ่งเหาะ ๆ เข้ามาหาผู้ตัดสิน

“ผู้กองครับ พวกผมยอมแพ้ทีม "ศิวะนิมิต" ครับ”

ผู้ตัดสินยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มีทางสู้เขาเลยหรือน้องชาย”

ศูนย์หน้าทีมรถไฟสิ้นศรัทธาอย่างท้อแท้

“ไม่มีทางครับ ถ้าเล่นต่อไปพวกผมอาจจะถูกเตะคอขาดไปตามกันและคงแพ้ไม่ต่ำกว่าห้าสิบประตู ขายหน้าเขาแน่ ผมไม่เคยเห็นนักฟุตบอลที่เก่งอย่างนี้เลย มีอย่างหรือครับประตูชูเท้าเข้าประตูอีกฝ่ายหนึ่ง มันเป็นเรื่องของปาฏิหาริย์มากกว่า”

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดสั้นยาวเป็นสัญญาณเลิกการแข่งขันนักฟุตบอลที่มรดไฟเดินออกจากสนามในท่าทางหงอยเหงาไปตามกัน นับเป็นการประชัยอย่างเทียบฝีมือกันไม่ได้เลย ทีม"ศิระนิมิต" เดินตามมาห่าง ๆ ท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้อง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินทางขอยืดหน้าอกให้ฝั่งผาย ชาวเมืองปัตนาต่างมองดูนักฟุตบอลไทยทั้งห้าคนอย่างชื่นชม ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันเองก็ตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

ท่านมหาราชานุกข่านเสด็จลงมาจากอัฒจันทร์คนดูและตรงเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย พระองค์ประทานพระหัตถ์ขวาให้จับทีละคน พระพักตร์ของชานุกข่านสดชื่นผุดปรกติ

“นั่นตื่นเต้นจนพูดไม่ถูกแล้ว” รับสั่งยิ้ม ๆ “พวกคุณทั้งสี่คนและท่านเจ้าคุณเป็นมนุษย์ป้าภูหริย์ ฉันนึกไม่ถึงว่าจะเตะลูกได้แรงและเล่นได้แคล่วคล่องว่องไวอย่างนี้ คนดูทั้งสนามเขาก็ตื่นเต้นเช่นเดียวกับฉัน คุณซิ ใครต่อใครพากันมองดูพวกคุณทั้งนั้น”

เสีหงวนพูดโพล่งขึ้นมาทันที

“ฝ่าบาทเอาทีมสปริงเคอะไรก็ไม่รู้มาซ้อมกับพวกเรา พวกเรายังไม่เหง้ออกทีมมรดไฟก็ยกธงขาวเดินพาเหรดออกจากสนามเอาง่าย”

“เปล่า ไม่ใช่ทีมสปริงเคอะเธอ” ท่านมหาราชารับสั่งกับเสีหงวนด้วยเสียงหนัก ๆ “ทีมนี้เป็นทีมมีชื่อเสียงมากในประเทศอินเดียคนเล่นทุกคนล้วนแต่เสือสนามทั้งนั้น”

นิกรได้ทีก็ชี้แพะไล่

“อย่างนี้ไม่ใช่เสือสนามฝ่าบาท เรียกว่าหมูสนามเห็นจะต้อง กระหม่อมยังไม่ได้แสดงลวดลายอะไรสักนิด”

ชานุกข่านยิ้มพระสรวล

“ไม่ใช่อะไรหรอกเป็นเพราะพวกเธอเก่งกว่าเขามากเกินไปนั่นเอง ถ้ามจริง ๆ เอะ นักฟุตบอลเมืองไทยที่เก่งกว่าพวกเธอมีอีกไหม”

เสีหงวนพูดตอบแบบหน้าตาย

“โอ-มีมากทีเดียวฝ่าบาท ฝีเท้าอย่างพวกกระหม่อม ขนาดทีมฟุตบอลของเด็กนักเรียนเท่านั้น”

ท่านมหาราชาลืมพระเนตรโพลง

“ยังงั้นระะ เขาเตะลูกบอลล์แรงกว่าพวกเธออีกหรือ” รับสั่งเร็วปรือ

“ถูกแล้ว กระหม่อม” นิกรทูลยิ้ม ๆ “เช่นเตอร์ฮาร์ฟบางคนเตะลูกจากหน้าประตูด้านเหนือของ สนามศุภชลาศัยลูกบอลล์ลอยไปตกตลาดสามย่านพอดี ต้องเอารถถีบไปเก็บลูกบอลล์ฟุตบอลล์เมืองไทยแข่งขันกันวันหนึ่งใช้ลูกบอลล์ไม่ต่ำกว่าห้าหมื่น โดยมมากองหลังเตะลูกบอลล์แตกหมด”

ท่าน มหาราชานุกข่านขมวดพระขนงย่น แล้วรับสั่งถามเจ้าแห้ว

“จริงหรือนายแห้ว”

“จริง กระทบม เมื่อวันชิงถ้วยใหญ่ เช่นเตอร์ฮาร์ฟทหารอากาศเตะลูกบอลแตกถึงยี่สิบสามลูก และแบ็คมุลิมเตะแตกอีกเก้าลูก ค่าผ่านประตูวันนั้นเกือบไม่พอค่าลูกฟุตบอลกระทบม”

ชานุกข่านจู้พระโอยฐ์

“เก่งมาก นักฟุตบอลไทยแน่เหลือเกิน โอย-ฉันสบายใจแล้ว” แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ “ฉันไม่นึกเลยว่าเจ้าคุณจะมีความสามารถรักษาประตูได้ดีกว่าคนหนุ่ม ๆ เจ้าคุณเตะลูกแรงมากทีเดียว วันอาทิตย์นี้เจ้าคุณแสดงให้เห็นให้ดูอีกได้ไหม”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเอียงอาย

“ได้ กระทบม กระทบมจะทำประตูสักสามประตู แฮะ แฮะ”

“แต่ฉันขอเตือนเจ้าคุณด้วยความหวังดีนะ เจ้าคุณเป็นประตูไม่ควรโหม่งลูก แล้วก็...ขอโทษ ศีรษะเจ้าคุณมันลั่นอยู่แล้ว ถ้าเจ้าคุณ โหม่งลูกบอลอาจจะลั่นไกลเข้าประตูเราเองก็ได้”

สี่สหายและเจ้าแห้วต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน พอเจ้าคุณถลึงตามองดูทุกคนก็ทำหน้าตาไปตามกัน ต่อจากนั้น ท่านมหาราชาก็กวักพระหัตถ์เรียกนักฟุตบอลของพระองค์ให้เข้ามารวมกลุ่ม รับสั่งถึงข้อบกพร่องบางประการในการซ้อมวันนี้ แล้วพระองค์ก็พาทีมฟุตบอล "ศิระนิมิต" กลับไปยังตำหนักใหญ่

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วนครปัดนาอย่างรวดเร็ว นักฟุตบอลชาวไทยแห่งทีม "ศิระนิมิต" เล่นฟุตบอลเก่งเกินมนุษย์ สายลับท่านมหาราชานรสิงห์แห่งพาราณสีได้มาดูการซ้อมใหญ่ของทีม "ศิระนิมิต" ถึงสามคน คนเหล่านี้รีบเดินทางกลับพาราณสีก่อนพลบค่ำเพื่อนำความไปทูลให้ท่านมหาราชานรสิงห์บดินทร

ในวงการกีฬาของประเทศอินเดียได้บันทึกลง ไปว่าวันอาทิตย์นั้นได้มีการแข่งขัน ฟุตบอลครั้งมหิพารระหว่างทีม “นรสิงห์” กับทีม "ศิระนิมิต" ณ สนามกีฬาแห่งนครพาราณสีโดยมีเงินเดิมพันถึงล้านรูปี การแข่งขันฟุตบอลในวันนี้ทางราชการได้ร่วมมือด้วย ทั้งนี้ก็เพราะรัฐบาลอินเดียเป็นนักกีฬา จึงสนับสนุนการกีฬาทุกชนิด นับว่าเป็นบุญของชาวอินเดียที่มีรัฐบาลเป็นนักกีฬา การกีฬาของอินเดียจึงก้าวหน้าอย่างรีบรุด นักกีฬาชาวภารตกำลังเตรียมตัวไปแข่งขันเอเชียนเกมส์ที่ประเทศญี่ปุ่นในเร็ว ๆ นี้ ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความอุปการะเป็นอย่างดีด้วยความหวังว่านักกีฬาเหล่านั้นจะนำชื่อเสียงมาสู่ประเทศของตน

ยังไม่ทันจะถึงเที่ยงประชาชนชาวอินเดียทั้งหญิงชายในวัยต่าง ๆ ก็หลั่งไหลมายังสนามกีฬาแห่งกรุงพาราณสีอย่างมิดฟ้าม้วนฝน เจ้าหน้าที่จำหน่ายบัตรผ่านประตูต้องทำงานขายบัตรอย่างเหน็ดเหนื่อย และเจ้าหน้าที่รักษาประตูตลอดจนเจ้าหน้าที่แผนกต่าง ๆ พลอยเหน็ดเหนื่อยไปด้วย

ถึงแม้ผู้คนจะมากมายล้นหลามสักเพียงใด ก็ไม่มีนักมวยโอกาสช้อบัตร์เอามาจำหน่ายขึ้นราคาตามใจชอบ ทั้งนี้ก็เพราะอินเดียมีกฎหมายรุนแรง ใครช้อบัตร์กีฬาหรือมหรสพมาขายขูดเลือดจะถูกตัดมือทั้งสองข้าง พวกนักค้ากำไรเกินควรจึงมาหากินในเมืองไทยร่ำรวยไปตามกัน

สนามกีฬาแห่งกรุงพาราณสีมีสภาพคล้ายคลึงกับสนามศุภชลาศัยของเรา แต่อัตจันทร์เป็นไม้และมีหลังคาถันแดดฝนทุกด้าน บัตรผ่านประตูทุกชั้นที่นั่งจำหน่ายหมดในเวลา ๑๓.๐๐ น. เศษ พวกพ่อค้าต่างนำผลไม้ น้ำอัดลมและโรตี มะตะบะเข้าไปขาย มีหมูสะเต๊ะกับตีสวนสามสี่หาบ หลุดเข้าไปขายในสนามแต่แล้วก็ถูกไล่ตะเพิดออกมา

ชาวอินเดียเป็นนักกีฬาและนักดูกีฬาเป็นส่วนใหญ่ไม่มีที่ว่างสำหรับต้อนรับประชาชนผู้มาทีหลังปรากฏว่าชาวเมืองพาราณสีนับหมื่นต้องกลับบ้านด้วยความเสียใจ เพราะไม่มีบัตรผ่านประตูจำหน่าย อย่างไรก็ตาม วิทยุกระจายเสียงหลายสถานีจะบรรยายการแข่งขันฟุตบอลล์สำคัญนี้ให้ชาวภารตได้ทราบตลอดเวลา

การแข่งขันฟุตบอลล์ในวันนี้ ปรากฏว่าพวกเศรษฐีคบคิดได้เดินทางมาจากเมืองต่าง ๆ นับจำนวนพัน บ้างก็มาจากนิวเดลี บ้างก็มาจากคะยา อัลลาฮาบาด ลัคเนา บางคนมาจากกัลกัตตาที่มีชาวเมืองปัตนามามากกว่าชาวเมืองอื่น ๆ โรงแรมทุกแห่งไม่มีห้องว่าง เศรษฐีบางคนมาจากเนปาล พวกโยคีทั้งหลายหยุดบำเพ็ญตะบะพากันมาดูการแข่งขันฟุตบอลล์คู่สำคัญนี้ ดำรวจได้ขอร้องท่านโยคีไม่ให้นำแข่งใส่ถุงเท้าเข้าไปในสนาม ฟุตบอลล์ และดำรวจได้ตั้งกระโจมหน้าสนามฟุตบอลล์ รับฝากถุง และเครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ของพวกโยคี เป็นต้นว่า พรหมวิเศษ ปี่เป่าบังคัมบู เชือกวิเศษ อะไรเหล่านี้

กองเชียร์ทั้งสองฝ่ายมาถึงสนามฟุตบอลล์ ในเวลา ๑๕.๐๐ น. ตรง ฝ่ายละสองพันคน ขึ้นประจำอัตจันทร์ด้านเหนือและแบ่งที่กันฝ่ายนครปัตนาสวมกางเกงสีขาวขาแคบแบบแขกและสวมเชิ้ตแขนสั้นสีเทาคนหนึ่งสีแดงคนหนึ่งสลับกันไป ส่วนกองเชียร์ฝ่ายพาราณสีสวมกางเกงขาขาวสีขาขาวเช่นเดียวกัน แต่สวมเชิ้ตแขนสั้นสีดำคนหนึ่งสีเหลืองคนหนึ่ง

เสียงกลองและเสียงร้องเพลงเชียร์ดังเสาบแก้วหู กองเชียร์ทั้งสองฝ่ายต่างตะเบ็งเสียงแข่งกันร้องเพลงเชียร์ของตน เมื่อหนาวหนักเข้ากองเชียร์ต่างก็ยกมืออุดหูแล้วตะเบ็งเสียงดังขึ้นอีก

การร้องไม่มีเนื้อเพลงและโน้ตเพลง ใครอยากจะร้องว่ายังไงก็ร้องออกมาโดยแต่งเป็นกลอนสวดอวยพรให้นักฟุตบอลล์ของตนได้ชัยชนะ และเพลงที่ร้องใช้จังหวะเรียวิก คนกลองตีกลองเร็วเท่าไร คนร้องก็ร้องเร็วเพียงนั้น ปรากฏว่านักร้องกองเชียร์บางคนร้องเพลงไปได้ประมาณสองนาทีกี่เป็นลมเพราะหายใจไม่ทัน

ในราว ๑๖.๐๐ น. เศษ ทีม"ศิระนิมิต" ก็เดินทางมาถึงสนามฟุตบอลล์ แห่งกรุงพาราณสี นักฟุตบอลล์ นั่งอยู่ในรถเบ็นซ์บรรทุกโดยสารขนาดใหญ่ข้างรถเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษและอินเดียว่า "ศิระนิมิต" รถคันนี้แล่นตามคาคิลเล็กแก้งุ้มทองคำของท่านมหाराชาซานุภาน มีดำรวจจีรถจักรยานยนต์นำหน้าขบวนสองคันและตามหลังรถเบ็นซ์อีกสิบคันดำรวจเหล่านี้คือดำรวจแห่ง

นครปิตานาที่ส่งมาคุ้มกันท่านชานุกข่านและ นักฟุตบอลทั้งนี้เพราะการเดินทางโดยรถยนต์ต้องผ่านป่าเขาและที่เปลี่ยวหลายแห่ง

เท่าที่ทีมฟุตบอล "ศิระนิมิต" มาล่าช้าไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็เพราะแพขนานยนต์ของกรมการทางหลวงแผ่นดินเกิดเครื่องยนต์ชำรุด ดร.ดิเรกรับอาสาช่วยแก้ไขให้ แพขนานยนต์จึงพานักฟุตบอลข้ามฟากมาฝั่งเมืองพาราณสีได้

ประชาชนในสนามฟุตบอลต่างโห่ร้องกันเกรียวกราวเมื่อโฆษกประจำสนามประกาศว่าทีม "ศิระนิมิต" มาถึงแล้ว

ขบวนรถยนต์แล่นมาหยุดหน้าที่พักของนักฟุตบอล "ศิระนิมิต" ที่ทางสนามจัดไว้ให้ ท่านมหาราชชานุกข่านในชุดสากลสีทราวยเสด็จลงมาจากรถพระที่นั่งอย่างกระฉับกระเฉง สิ้นหนาดูปูนาลาเลขของพระองค์ติดตามลงมาบรรดาคำวจรรถจักรยานยนต์ได้เริ่มพิทักษ์รักษารถยนต์พระที่นั่งหุ้มทองคำทันที ท่านมหาราชชานุกข่านก้มพระหัตถ์เรียกนักฟุตบอลให้ลงมาจากรถเป็นช้โดยสารคันนั้น มีมหาดเล็กหนุ่ม ๆ หลายคนร่วมเดินทางมากับนักฟุตบอลด้วยเพื่อทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยงนักฟุตบอลทั้งสิบเอ็ดคนต่างพากันลงมาจากรถเป็นช้สี่เทาคันนั้น ทุกคนแต่งกายลงสนามเรียบร้อยสวมเสื้อทีมใหม่เอี่ยมซึ่งเป็นเสื้อยัดส่งทอจากประเทศอังกฤษและมีหมายเลขติดอยู่ข้างหลังเสื้อเป็นเลขอารบิก เจ้าแก้วทำหน้าที่เป็นไลน์แมน ซึ่งตามที่ตกลงกันไว้ต่างฝ่ายต่างมีไลน์แมน หรือผู้กำกับเส้นฝ่ายละคน

ท่านมหาราชชานุกข่านเสด็จนำหน้าพานักฟุตบอลของพระองค์เข้าไปในห้องพักด้านหลังอัฒจันทร์ใหญ่ ดร.ดิเรกแลเห็นเจ้าแก้วมีแต่มือเปล่าไม่ได้ถืออะไร ก็ปราดเข้ามาหาเจ้าแก้ว

“เฮ้ย กระเป๋ายาล่ะ”

เจ้าแก้วหน้าตื่น

“กระเป๋ายาอะไรครับ”

“อ้าว” นายแพทย์หนุ่มอุทานเสียงลั่น “ฉิบหายแน่ อ้ายแก้ว ล่ามยาของข้าอยู่ที่ไหน”

เจ้าแก้วชักฉิว

“รับประทานก่อนจะออกจากวัง มหาดเล็กคนหนึ่งเป็นลม รับประทานคุณหมอกว่าล่ามยาไปจากผมนี้ครับ”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

“ถูกแล้ว แล้วข้าวางไว้บน โต๊ะห้องโถง ข้าชี้มือบอกให้เอ็งถือไปขึ้นรถ”

เจ้าแก้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานผมไม่รู้นี่ครับ รับประทานนี้ว่าคุณหมอมอบให้มะเหงผม”

ดร.ดิเรกยกมือทาบอก ร้องตะโกนเรียกสามสหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ซึ่งกำลังจะเข้าไปในห้องพัก พล นิกร เสี่ยหงวน และท่านเจ้าคุณต่างหมุนตัวกลับและเดินเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม

“โอ๊ย-อ้ายแก้วทำกรรมเสียแล้ว มันไม่ได้เอาล่ามยามาหรอก”

ทุกคนสะดุ้งเฮือก นัยน์ตาเหลือกไปตามกัน

“อ้ายเห้ว” พลเฮ็ดตะโรลัน “กูอยากฆ่ามึงเหลือเกินรู้อยู่แล้วว่าถ้าไม่ได้ฉีดยาพิเศษพวกเรา จะแพ้เขาอย่างไม่มีประคูดสู แล้วนี่จะทำอย่างไรกันอีกยี่สิบนาทีกี่เริ่มแข่งขันแล้ว”

เจ้าเห้วทำปากแบะร้องไห้โฮ

“รับประทานไม่ใช่ความผิดของผมนี่ครับ รับประทานคุณหมอแย่งเอาล้ามยาไปจากผม ตอนที่มหาดเล็กของท่านมหาราชเป็นลม แล้วคุณหมอก็กว้างไว้บนโต๊ะ”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ก็ฉันจึงมีมือบอกให้แกเอากระเป๋ายาไปขึ้นรถนี่นา”

นิกรขบกรามกรอดคอกมือทั้งสองตะครุบคอเจ้าเห้วแล้วบีบแน่น เจ้าเห้วนัยน์ตาเหลือกดิ้น กระแต่่ว ๆ นำสงสารแลบลิ้นออกมายาวเพื่อยิบหน้าค้อย ๆ ชีดจนเขียว ดร.ดิเรกปราดเข้าเกาะมือ นิกรทันที

“เฮ้อ-อย่า-อย่าไปทำมัน”

นิกรหายใจถี่เร็วเหมือนกับหมาหอบแดด

“เอามันไว้ทำไม ฆ่ามันเสียเถอะ กันสั่งกำชับแล้วว่าลืมนอะไรก็ลืมได้แต่อย่าลืมล้ามยาของ แก่”

ดร.ดิเรกข่มແห่ง ๆ

“อาจจะเป็นความผิดของกันก็ได้ เอ-ดูเหมือนกันหิวล้ามยามาขึ้นรถ ขึ้นไปดูบนรถชื้ออ้าย เห้ว คูให้ทั่วทั้งคัน”

เจ้าเห้วตัวสั่นงันงกวิ่งไปที่รถเบนซ์แล้วขึ้นไปบนรถบรรทุกคันนั้นค้นหาคณะเป่าล้ามยา คนขับรถช่วยค้นด้วยแต่ก็ไม่พอ เจ้าคุณปัจฉิม ๗ โกรธเจ้าเห้วหัวฟัดหัวเหวียง เมื่อเจ้าเห้วลงมา จากรถเดินหน้าจ้อยเข้ามาหา ท่านเจ้าคุณเงี้ยวมือเขกบอลเห้วดังโป๊ก

“มึงคนเดียวทำให้เราต้องแพ้เขา ไม่มียาฉีดยาจะเอาแรงที่ไหนเล่นกับเขาอะ”

เจ้าเห้วสะอื้น

“รับประทานผมจำได้คล้ายคล้ายคล้ายคลว่า คุณหมอดึงกระเป่าล้ามยาอยู่ในมือตอนลงมา จากตำหนักนี้ครับ”

ดร.ดิเรก เม้มปากแน่น

“เอ...ดูเหมือนเป็นอย่างนั้น ความจำของกันไม่ใคร่ดีเลย เราหมดทางที่จะแก้ไขแล้ว จะพูดโทรศัพท์ทางไกลไปที่วังให้มหาดเล็กช่วยค้นหาคณะเป่าล้ามยาและถ้าพบให้รีบเอามาให้เรา เขาก็มาไม่ทัน สู้อยู่เถอะวะพวกเราถึงแพ้ก็ต้องสู้ให้เต็มที่ มีแรงเท่าไรเล่นมันไปเท่านั้น”

เสีหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กันสงสารท่านชานุกขานมาก ฟุตบอลแพ้ท่านจะต้องเสียเงินล้านและเสียพระทัยไม่น้อย เพราะทีม "ศิวนิมิต" จะปราชัยอย่างยับเยิน”

นิกรพยักหน้าอย่างช้า ๆ

“แน่นอนละ อย่างน้อยเราก็ต้องแบกประตูกลับปีตนานับสิบประตู แต่ว่า...คนอย่างกันไม่เคยยอมแพ้ใครง่าย เพื่อทำนมหาราชานุกาณวันนี้ "ศิระนิมิต" ต้องชนะหรือม่ายก็ยอมตายคาสนาม พวกแกสามคนพาคุณพ่อเข้าไปก่อน กันจะแก้ปัญหาลเฉพาะหน้าเอง กันมีวิธีแยกคางที่จะเอาชนะทีม “นรสิงห์” ได้แล้วโดยที่พวกเราไม่ต้องฉวยยามหากำลัง รีบเข้าไปเถอะอย่าให้ท่านชานุกาณออกมาตาม”

พล กิมหงวน กับ ดร.ดิเรก ต่างพา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เข้าไปในห้องพักผ่อนฟุตบอลล์ นิกรจ้องมองดูเจ้าหัวรวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้วเขาก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“แกมีเงินติดกระเป๋าอยู่บ้างไหม”

“รับประทานมืออยู่สามสิบรูปีครับ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับทราบ

“ดีแล้ว รีบไปที่ตลาดเดี๋ยวนี้ ไปซื้อเป็กมาให้ ๓ กล้อง รู้จักเป็กไหมล่ะ”

“เป็ก” เจ้าหัวทวนคำ “อ้อ-รับประทานไม่รู้จักหรือครับ”

นิกรแยกเขี้ยว

“ไม่รู้จักแต่เสือกอ้อ ประเดี๋ยวถีบเป็กเข้าให้เอง ฟังไว้เป็กที่เขาใช้กตกระดาษนะ หัวกลม ๆ มีเค็ยแหลม”

เจ้าหัวยิ้มทั้งน้ำตา

“รับประทานรู้จักครับ นึกออกแล้ว รับประทานคุณหมอเคยใช้ผมไปซื้อที่ร้านเครื่องเขียน ประตูน้ำ รับประทานคุณจะทำอะไรครับ”

“เอาเถอะเป็นเรื่องของข้า แก่ต้องหาซื้อเป็กเอามาให้ฉันให้ได้ ถ้าไม่ได้กระต๊อบแบนเลย เพราะคันเหตุแห่งความยุ่งยากมาจากแก นอกจากเป็กแกต้องซื้อยานต์ลู่ที่นัดเข้าไปแล้วจามแทบขาดใจตาย”

เจ้าหัวนิ่งนึ้ก

“รู้จักครับ ยานต์ลู่อย่างนี้ที่อินเดียทำขายส่งไปขายในไทยขวดละสามบาทสี่ขาว ๆ”

“เออ นั่นแหละ ไปหาซื้อมาให้ได้ ตลาดตรงข้ามสนามฟุตบอลล์ นี่คงมี”

“รับประทานเป็กสามกล้อง ยานต์ลู่จามหนึ่งขวดแล้วอะไรอีกครับ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ห้ามคแดงใส่กล้องไม้ขีดมาให้สักกล้อง ถ้าเวลาไม่พอก็ไม่ต้อง จำไว้ว่าแกจะต้องเอาของที่ส่งมาให้ฉันก่อนที่ฉันลงสนาม เร็ว-ไปเดี๋ยวนี้แล้วฉันจะยกโทษให้แกที่แกลืมกระเป๋าละมา”

เจ้าหัววิ่งตื้อไปจากที่นั่นทันที นิกรสั่นศีรษะช้า ๆ เขาพาตัวเดินเข้าไปในห้องพักผ่อนฟุตบอลล์ทีม "ศิระนิมิต" เพื่อเตรียมตัวลงสนามในเวลา ๑๖.๓๐ น.

เวลาแข่งขันใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว เมื่อเสียงร้องเพลงเชียร์สงบเงียบลง โฆษกก็ประกาศให้
ประชาชนทราบโดยเครื่องกระจายเสียงซึ่งตั้งลำโพงไว้รอบสนาม และประกาศเป็นภาษาฮินดู

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายเหลือเวลาอีกห้านาทีการแข่งขันฟุตบอลคู่สำคัญก็จะได้เริ่มต้น

เราขอประกาศรายชื่อนักฟุตบอลทั้งสองฝ่ายให้ท่านทราบไว้ ทีม “นรสิงห์” ของท่านมหา
ราชานรสิงห์ดีแห่งนครพาราณสีสวมเสื้อเหลืองคาดดำ ทีม “ศิวะนิมิต” ของท่านมหाराชาชานุก
ข่านแห่งนครปัตนาสวมเสื้อเทาคาดแดง รายชื่อนักฟุตบอลฝ่าย “นรสิงห์” มีดังนี้ หมายเลข ๑.
นาพิเกโกลา, หมายเลข ๒. เกรนิรันดร์, หมายเลข ๓. กางทุม, หมายเลข ๔. อาบูกาเซ็ม, หมายเลข
๕. ซีตารามซาอับ, หมายเลข ๖. สุราวดี, หมายเลข ๗. สาธุ, หมายเลข ๘. แบกะดินรามราช,
หมายเลข ๙. มหิपालทรหด, หมายเลข ๑๐. ดาลีดาลานลักษมัน, หมายเลข ๑๑. สิงห์ปานสิงห์
ส่วนผู้กำกับเส้นของทีม “นรสิงห์” คืออับดุลลาปูโตะ”

ประชาชนชาวเมืองพาราณสีต่างโห่ร้องเกรียวกราวเอาใจช่วยทีม “นรสิงห์” เต็มที่ โฆษก
ขอร้องให้ทุกคนสงบเงียบ แล้วประกาศต่อไป

“รายชื่อนักฟุตบอลของทีม “ศิวะนิมิต” มีดังนี้คือ หมายเลข ๑. ปัจฉนิกพินาศ, หมายเลข
๒. มุนิมหาภารต, หมายเลข ๓. เทเวราชันน์, หมายเลข ๔. บดินทราวดี, หมายเลข ๕. กิมหงวน ไทย
แท้, หมายเลข ๖. จันทรวิฑูร, หมายเลข ๗. อัมมะหิตกุมาร, หมายเลข ๘. นิกร การณวงศ์, หมายเลข
๙. พล พัชราภรณ์, หมายเลข ๑๐. คิเรก ฌรงฤทธิ, หมายเลข ๑๑. พยัคฆฤทธิ, ส่วนผู้กำกับเส้นของ
ทีม “ศิวะนิมิต” คือ แห้ว โหระพา”

เสียงดบมือโห่ร้องดังขึ้นเพียงกลุ่มหนึ่งของชาวเมืองปัตนาซึ่งมีจำนวนน้อย แล้วโฆษกก็
ประกาศต่อไป

“บัดนี้ใกล้จะถึงเวลาแล้ว ขอเรียนให้ทราบว่า กรรมการผู้ตัดสินในวันนี้คือ พันโท สมิต
แอนเดอร์สัน นายทหารอังกฤษที่ปรึกษากองทัพบกอินเดียกรรมการตัดสินฟุตบอลและรักบี้ที่ดี
ที่สุด ขอเชิญนักฟุตบอลทั้งสองทีมลงสนามแข่งขันได้แล้ว”

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของคนดูไม่ต่ำกว่าสองหมื่นคน ทีมฟุตบอล “นรสิงห์” ได้วิ่งเข้าไป
ในสนามอย่างสง่าผ่าเผย องค์กรชานุกข่านรับสั่งกับนักฟุตบอลของพระองค์ทันที

“ออกไปได้แล้ว พวกเราวิ่งเป็นแถวเรียงเดี่ยวตามหมายเลขหลังเสื้อ”

เจ้าแห้ววิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องพัก เขาถลาเล่นเข้ามาหานิกรอย่างกระหืดกระหอบ

“ได้ไหม” นิกรถามเร็วปรือ

เจ้าแห้วยิ้มเป็น

“รับประทานได้ครบทุกอย่างตามที่สั่งครับ อยู่ในห่อกระดาษนี้” พุดจบกก็ส่งห่อกระดาษเล็ก

ๆ ให้นายจอมทะเล้น

นิกรยิ้มเป็น

“ดีมากอ้ายแห้ว เตรียมตัวออกไปได้แล้ว แก่อยู่ท้ายแถว”

ครั้งแล้วทีม "ศิระนิมิต" ก็พากันออกจากห้องพักผ่อนฟุตบอลล์โดยเจ้าคุณปึงจันนี่ ๑
ถือลูกบอลล์วิ่งกันกระเพื่อมนำหน้า เสียงคนดูคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นเป็นภาษาไทย

“เห-อีนี่พระอาทิตย์ขึ้นสองดวงโว้ย”

กองเชียร์ทั้งสองฝ่ายเริ่มบรรเลงเพลงอีกแล้ว เสียงกลองเสียงฉิ่งและฉาบดังสนั่นหวั่นไหว
นักฟุตบอลล์ทั้งสองทีมและผู้ตัดสินกับไลน์แมนต่างเข้าแถวรวมกันให้ช่างภาพหลายต่อหลายคน
ชกรูปอย่างน่ารำคาญ นักหนังสือพิมพ์แจกไม่ว่ากว่ายี่สิบคนได้มาชุมนุมกันอย่างคับคั่ง ขณะนี้
โฆษกของสถานีวิทยุแห่งกรุงพาราณสีสามสถานีได้บรรยายเหตุการณ์ให้ประชาชนทางบ้านได้
ทราบการเคลื่อนไหวของการแข่งขันฟุตบอลล์ทุกระยะ ชาวอินเดียทั้งประเทศได้เปิดรับฟังข่าวการ
แข่งขันฟุตบอลล์ โดยทางวิทยุกระจายเสียงมีการต่อรองกันเป็นเงินพันเงินหมื่น ทีมฟุตบอลล์ “นร
สิงห์”เป็นต่อสามหนึ่ง ทั้งนี้เพราะผู้เล่นทั้งสิบเอ็ดคนเป็นคาราฟุตบอลล์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก

หลังจากช่างภาพได้ถ่ายรูปเสร็จแล้ว นายทหารอังกฤษร่างสมาร์ทซึ่งเป็นกรรมการ
ตัดสินและสวมเสื้อกางเกงชุดสีกรมท่าได้เรียกหัวหน้าทีมทั้งสองฝ่ายมาพบกับเขาทำการเลือกข้าง
ตามระเบียบ นิก การณรงค์ เป็นหัวหน้าทีม "ศิระนิมิต" ส่วนหัวหน้าทีม “นรสิงห์” คือนายมหิपाल
ทรหด เล่นตำแหน่งศูนย์หน้าและเขานี้เป็น นักฟุตบอลล์คนหนึ่งที่ทรยศต่อท่านมหाराชาซานุก
ข่าน

นิก ชนะโยนหัวโยนก้อยจึงมีสิทธิ์เลือกข้างก่อน เขาชี้มือบอกพรรคพวกของเขาให้ไป
อยู่ด้านใต้ซึ่งอยู่เหนือทางลมแต่วันนี้ลมไม่สู้แรงนักเพราะมีฝนตกไกล

ฝ่าย “นรสิงห์” ได้เขี่ยลูกก่อน ขณะที่ผู้ตัดสินกำลังมองดูนาฬิกาพก กองเชียร์ก็เกิดแจก
หมากแจกและแจกแวนกันขึ้นอย่างอุดุด สาเหตุก็คือว่ากองเชียร์ฝ่าย “นรสิงห์” คนหนึ่งแลเห็น
กองเชียร์ "ศิระนิมิต" คนหนึ่งลุกขึ้นรำเียบ ๆ ก็เกิดอารมณ์หมั่นไส้ขึ้นจึงลุกขึ้นบุกเข้ามาชกปากเอา
คือ ๆ ฝ่าย "ศิระนิมิต" บังเอิญเป็นผู้กว้างขวางจึงบริการหมากและแวนให้ข้างทั้งสองชกกันตาม
ประสาแจกไม่ดูเดือดเท่าใดนัก ตำรวจหลายคนคงตะบองวิ่งขึ้นไปบนอัฒจันทร์ห้ามปรามขัดขวางคู่
วิวาททั้งสอง แต่ไม่ได้จับกุมตัวไปสถานีตำรวจ เพราะตำรวจอยากดูฟุตบอลล์และเห็นว่าเป็นเรื่อง
เล็กน้อย

การแข่งขันเริ่มต้นแล้วด้วยความตื่นเต็นของคนดู มหิपालทรหดส่งลูกไปให้ ตาลิตาลาน
ลักษมัน ผู้เป็น ในซ้าย เขาเลี้ยงลูกผ่านนิกขึ้นไปได้อย่างรวดเร็ว บดินทราวดี หมายเลข ๔. หรือ
ฮาร์ฟวาชของ "ศิระนิมิต" ปราดเข้าตัดลูกบอลล์ถูกเข้าบดินทราวดี กระเด็นออกนอกสนาม เจ้าแห้ว
ชูธงบอก ผู้ตัดสินให้เป่านกหวีด

สุราตีฮาร์ฟซ้ายฝ่าย “นรสิงห์” เป็นผู้ทุ่มลูก เขาทุ่มลูกไปให้ปีกซ้ายคือ สิงห์ปานสิงห์ผู้มี
ฉายาว่า มนุษย์จรวดคือวิ่งเร็วเหมือนจรวด สิงห์ปานสิงห์เลี้ยงลูกไต่เส้นไปอย่างรวดเร็วราวกับลม
พัดแล้วเตะลูกย่อยไปหน้าประตู มหิपालทรหดปราดเข้าโหม่ง แต่เสียหงวนซึ่งสูงกว่าเล็กน้อยโหม่ง
ได้ก่อน อาเสี่ยวิ่งตามลูกและร้องทวาดสุดเสียงเมื่อ ในซ้ายของ “นรสิงห์” จะเข้าแย่งลูก

“ตายนะ”

เสียงร้องแบบงัวของเสียงหวนทำให้ ตาลิตาลาน ในซ่ายตกใจไปชั่วขณะ กิมหวนจึงเตะลูกบอลล์เต็มเหนี่ยวส่งไปให้กองหน้า นิกโก้ได้ลูกแล้วอ้ายเสือมือกาเวียงลูกล่งล่าเข้าไปในแดนเข้าค้ำข้าง ผ่านลูกไปให้ ดร.คิเรก แบกะดินรามราช หมายเลข ๘ เข้าปะทะนายแพทย์หนุ่มและตัดลูกเอาไปได้ด้วยความแคล่วคล่องว่องไว แต่ก่อนที่เขาจะส่งลูกไปให้ปีกขวา จันทรวิฑูรฮาร์ฟซ่ายของ "ศิระนิมิต" ก็วิ่งเข้ามาเตะคาบลูกคาบดอกกระเด็นหวือไปทั้งลูกทั้งคน

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดทำโทษฝ่าย "ศิระนิมิต" มหิपालทรหดเป็นผู้เตะกินเปล่า เขาเตะลูกบอลล์ไปที่ประตูบังเอิญลูกบอลล์ตรงตัวเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ท่านเจ้าคุณรับไว้ได้และรีบเตะลูกส่งไปให้ปีกขวาทันที

การแข่งขันเป็นไปอย่างรวดเร็วทันใจ ทีม “นรสิงห์” เล่นเท่าเปล่า ผู้เล่นหมายเลข ๕ คนเดียวเท่านั้นที่สวมรองเท้าฟุตบอลล์ ชาวอินเดียเล่นฟุตบอลล์เท้าเปล่าชำนาญมาก และวิ่งได้เร็วกว่าผู้ที่สวมรองเท้ากองหน้า “นรสิงห์” เล่นลูกสั้นลูกชกกัน นอกจากนี้ยังเล่นลูกโหม่งตั้งนั้น “นรสิงห์” จึงเป็นฝ่ายรุก การแข่งขันเล่นกันในแดน "ศิระนิมิต" ส่วนมากแต่มีมหาภารต และเทวราชันย์แบ็คทั้งสองของ "ศิระนิมิต" เข้มแข็งทั้งคู่ ป้องกันลูกอันตรายไว้ได้หลายลูก ส่วนเสียงหวนเช่นเตอร์ฮาร์ฟ ก็พยายามอย่างยิ่งยวดในการรักษาประตูบ้านของตน อาเสียดักลูกได้ดีพอใช้ ความสูงของเสียงหวนทำให้อ้ายเสือได้เปรียบเขสกัดลูกอันตรายไว้ได้หลายลูกด้วยการโหม่งบ้างเตะลูกแปหรือดีดลูกหลังบ้าง ประชาชนคนดูหลายหมื่นคนที่เอาใจช่วยทีมฟุตบอลล์ทั้งสองฝ่ายต่างโห่ร้องกันตลอดเวลา กองเชียร์ผลัดกันร้องเพลงปลุกใจทำให้สนามกีฬาแห่งกรุงพาราณสีกรีกครื้นอย่างยิ่ง ขณะนี้ตามถนนหนทางสายต่าง ๆ ตลอดจนท่าเรือริมแม่น้ำคงคาเจียบกริบ เพราะชาวเมืองพากันมาชมการแข่งขันฟุตบอลล์เกือบหมด นับว่าเป็นประวัติการณ์ของการแข่งขันฟุตบอลล์ในประเทศอินเดียที่มีผู้คนมีดฟ้าม้วนอย่างนี้

สิบนาทีของการแข่งขันผ่านพ้นไป

ทีม “นรสิงห์” ซึ่งแข็งแกร่งและแคล่วคล่องว่องไวเหมือนนรสิงห์ เป็นฝ่ายรุกอย่างน่ากลัว ลูกบอลล์ป่วนเปื้อนอยู่แถวหน้าประตู "ศิระนิมิต" ครั้งหนึ่งปีกขวาของ “นรสิงห์” รับลูกทุ้มจากฮาร์ฟขวาของเขาซึ่งจันทรวิฑูร หมายเลข ๖ ของ "ศิระนิมิต" ทำลูกออกนอกเส้น

ปีกขวามีนามว่า สาธุ พาลูกจรดหน้าขึ้นไป แล้วเตะด้วยเท้าขวาผ่านลูกไปทางประตู "ศิระนิมิต" พอดีเสียงหวนกระโดดโหม่งลูกบอลล์เต็มเหนี่ยว ลูกบอลล์ลูกโหม่งออกไปตกเบื้องหน้านายมหิपालทรหด ศูนย์หน้าของ “นรสิงห์” แซมเปียนฟุตบอลล์ผู้มีนามกระเดื่อง มหิपालชูด้วยเท้าซ้ายในระยะเส้นโทษ เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ นัยน์ตาเหลือกเมื่อเห็นลูกบอลล์พุ่งเข้าหาท่านอย่างรวดเร็วเหมือนจรวดนำวิถี ท่านเจ้าคุณแทนที่จะรับลูกกลับวิ่งหนีเอาตัว ๆ ดังนั้น ที.อิมปรีฟ ใหม่เอี่ยมลูกนั้นจึงผลุบเข้าไปกระทบตาข่ายดังสวบ เป็นการชูทประตูที่แรงที่สุดและแม่นยำที่สุดเรียกว่ายิงในระยะเผาขน

พ.ท. สมิต แอนเดอร์สันเป่านกหวีดยาวและชี้มือไปที่เซ็นเตอร์เป็นสัญญาณว่าฝ่ายนรสิงห์ได้ประตูแล้ว ชาวเมืองพาราณสีต่างลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นโห่ร้องก้องกังวานกองเชียร์ร้องเพลงหมู่ขึ้นพร้อม ๆ กัน ส่วนกองเชียร์ฝ่าย "ศิวะนิมิต" เงียบกริบ ได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกัน ที่เป็นนักเลงแขกหรือเป็นผู้กว้างขวางก็ลุกตะโกนว่าฟุตบอลแพ้แต่คนไม่แพ้หวุดหวิดจะเกิดบริการหมากรุกกันขึ้น

เสียงหวนโกรธเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จนปากเขียว พอท่านเจ้าคุณเตะลูกไปกลางสนามเพื่อเริ่มการแข่งขันใหม่ เสียงหวนก็ปราดเข้าไปต่อว่าท่านเจ้าคุณทันที

“ทำไมคุณอาไม่รับลูกเตะครับ”

ท่านเจ้าคุณลืมหูลง

“มันชู้ตแรงอย่างนั้นใครจะไปรับได้ ต่อให้ประตูเทวดาด้วย”

“แล้วคุณอาวิ่งหนีลูกบอลทำไม กลัวมือหักไม่กล้ารับก็เอาพุงกะทิรับชู้ตครับ”

ท่านเจ้าคุณทำตาเขียวเข้าไปสาเสียบ้าง

“เอาพุงรับเพื่อฆ่าท้องระเบิดดับไตใส่พุงไหลออกมาเรียราจะว่าอย่างไร อย่าทะเลาะกันเลยนะ นักกีฬาที่ต้องรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย การแข่งขันถ้าเอาชนะเขาไม่ได้เราก็แพ้เขา”

เสียงหวนยิ้มออกมาได้

“จริงครับ” แล้วอาสาเชียร์ร้องเพลงกราวก็พาเบา ๆ เป็นการปลอบใจตัวเอง

ผู้ตัดสิน เป่านกหวีดเขี่ยกลางแล้ว พลส่งลูกไปให้นายแพทย์หนุ่มทันที ดร.ดิเรก ส่งลูกไปให้พยัคฆฤทธิ์ปีกซ้ายของ "ศิวะนิมิต" แต่แล้วสาธุ ปีกขวาของ “นรสิงห์” ก็สกัดลูกไว้ได้ก่อน

ลูกบอลส่งมาทางแดน "ศิวะนิมิต" อีกแล้วกองกลางและกองหลังเสียขบวนวิ่งพล่านคนคูโห่ร้องกันเกรียวกราว พลกับนิกรยืนอยู่ใกล้ ๆ กันคอยรับลูกจากกองกลางและกองหลัง

“แย้ไวย้ายกร อ้ายเหี้ยวเสือกลืมหามหากำลัง วันนี้เราเห็นจะแพ้ยับเยิน”

นิกรยิ้มให้นายพัชราภรณ์

“ไม่แพ้ กันจะใช้ของวิเศษต่อสู้กับข้าศึกเดี๋ยวนี้”

พลยังไม่ทันจะถามว่าของวิเศษคืออะไร บดินทราวดีฮาร์ฟขวา หมายเลข ๕ ของทีม "ศิวะนิมิต" ก็เตะลูกลอยละลิวมากลางสนาม พลปราดเข้าดักลูกทันที คราวนี้ "ศิวะนิมิต" เลี้ยงลูกไต่เส้นขึ้นไปอย่างน่าดู

ปีกขวาส่งลูกย้อนมาทางหน้าประตู “นรสิงห์” คราวนี้กองหน้ากับกองกลางและกองหลังก็ซุลมุนกันจนแทบจะไม่ว่าใครเป็นใคร พลกับนายแพทย์หนุ่มพยายามจะ ชู้ต ประตูให้ได้ ขณะที่ซุลมุนกันที่หน้าประตูนี้เอง นิกรได้ใช้ความว่องไวเทยานัตถ์จาม ใส่ฝ่ามือของเขาแล้วถือโอกาสป้ายจมูกนายนาพิเกโกลาประตูมือกาวของ “นรสิงห์”

เจ้าหนุ่มฮินดูไม่สนใจกับยานัตถ์จามที่นิกรป้ายจุมูกเขา เขายืนตั้งท่าคอยรับหรือทูปลูกบอลให้พื้นประตู จนกระทั่งนายชิตารามซาอิบเซ็นเตอร์ฮาร์ฟของ “นรสิงห์” ดาราฟุตบอลล์ผู้ยิ่งใหญ่เตะลูกไปทางกลางสนาม

เสียงหวนเตะสวนลูกได้อย่างจัง ลูกบอลลล่อยละลิวมาทาง ดร.ดิเรกอีกครั้งหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มเลี้ยงลูกขึ้นไปและผ่านไปให้ปีกขวา คราวนี้กองหน้า “ศิวะนิมิต” รุกอย่างรวดเร็วที่สุด เมื่อปีกขวาส่งลูกมาให้พล เช่นเตอร์ฮาร์ฟชิตารามซาอิบก็ปราดเข้าสกัดลูก พอส่งไปให้นิกร นายจอมทะเล้นชู้ทลูกด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว

ประตูมือกาวขยับจะรับลูก แต่แล้วอำนาจยานัตถ์ก็ทำให้เขาอ้าปากกว้างแล้วจามออกมาดัง ๆ

“ฮาด...ฮาด..... ฮาดชะเอ๊ย”

ลูกบอลเข้าไปตุงในตาข่ายทันที กองเชียร์ของเมืองปัตนาต่างลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นโห่ร้องราวกับสนามฟุตบอลล์จะถล่มทลาย ประชาชนชาวเมืองปัตนาก็ตบมือดีดตีนร้องเอะอะเอ็ดตะโรจนแทบคอหอย

การแข่งขันเสมอกันแล้วผู้รักษาประตูฝ่าย “นรสิงห์” ร้องให้โฮ ความจริงถ้าเขาไม่จามขึ้น เขาก็คงรับลูกที่นิกรชู้ทได้แน่ ๆ เพราะนิกรชู้ทห่างจากตัวนายนาฟิเกโกลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและเป็นลูกช้อยเข้าประตูไม่ใช่ลูกพุ่ง

ท่านมหาราชาชานุกษานทรงศิริพระทัยอย่างยิ่ง ส่วนมหาราชา นรสิงห์บดิทรงพระจ้อไปถึงกับยกพระหัตถ์ขวาชัดพระโอบฐ์ในท่าที่ที่ไม่สบายพระทัย

ฝ่าย “นรสิงห์” ได้เชือกกลางเริ่มแข่งขันใหม่ พอนกหวีดเป่ามหิपालทรหคก็ส่งลูกไปให้แบกะดินรามราชในขวาของเขา แบกะดินผ่านลูกไปให้ปีกขวาจันทรวิฑูรฮาร์ฟซ้ายของ “ศิวะนิมิต” ตักลูกผิด ปีกขวาของทีมเหลืองคำจึงพาลูกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

กองกลางกับกองหน้า “ศิวะนิมิต” อาเสียมหงวนของเราต้องทำงานอย่างหนักที่สุด นิกรถือโอกาสใช้ของวิเศษ เขารู้ว่าศูนย์หน้าของ “นรสิงห์” เป็นผู้ทำประตูชู้ทลูกได้แม่นยำและแรงมาก นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกลักไม้ขีดไม้ไฟออกมา ภายในกลักไม้ขีดมีมดแดงอยู่ประมาณ ๕๐ ตัว ซึ่งเจ้าแห้วจับมาจากต้นมะม่วงที่ตลาด นิกรแลบกล่องไม้ขีดออกประมาณครึ่งหนึ่ง เมื่อลูกบอลมาป่วนเปื้อนอยู่ข้างหน้าเขาและเกิดชุลมุนกัน นิกรก็ยัดกลักไม้ขีดเข้าไปในหลังเสื้อยัดของนายมหิपालทรหคทันที

มดแดงกรุกกันออกจากกล่องไม้ขีดแล้วไต่ไปทั่วหลังนายมหิपालทรหคศูนย์หน้าของทีม “นรสิงห์” ทำหลังแอนแอ้ไปมาเหมือนเต็นร็อค แอนด์ รอลล์ เขายกมือปิดมดและเกาคอเกาหลังของเขาพลาตงสุดปากถัน เขากระโดดโลดเต้นเกาไปทั่วตัวด้วยความเจ็บปวด

นายตาลีตาลานลักษณะมันหมายเลข ๑๐ ส่งลูกมาให้นายมหิपालทรหอดอย่างสวยที่สุด ลูกบอลล์มาหมอบอยู่แทบเท้า ศูนย์หน้าในระยะจากประตูเพียงห้าหลาเท่านั้น เมื่อนายมหิपालมันแต่เกาะเขย นายตาลีตาลานลักษณะมันก็เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้-ทำมะไรไม่ ชู้ท”

ศูนย์หน้ากระโดดโลดเต้นพลางพูดพลาง

“ชู้ท ไม่ได้นะนายจ๋า อีนี่มคักจั้น”

เสียงหวนวิ้งเข้ามาเตะออกไปทางด้านซ้ายมือของเขา โลกน์แมนรีบยกธงผู้ตัดสินเป่านกหวีดทันที

ฮาร์ฟขวาของ "นรสิงห์" คืออาบูกาเซ็มเป็นคนทุ้มลูก ระหว่างนี้กรได้โรยเป็กไว้ตามหน้าประตูของเขาเป็กทองเหลืองทั้งกล่องกระจายไปทั่วสนามแถวหน้าประตู "ศิวะนิมิต" นั่นเอง

ลูกบอลล์เตะมาทางประตูอีก แบกะดินรามราชหมายเลข ๘ ของ "นรสิงห์" จับลูกได้ก็เลี้ยงหลบเสียงหวนพาลูกไปใกล้ประตู แต่แล้วเท้าซ้ายของเขาก็เหยียบเป็กตัวหนึ่งทำให้ในขวาของทีม "นรสิงห์" ร้องโอดครวญแล้วยกเท้าซ้ายขึ้นกระโดดเหยง ๆ เหมือนกบ พลังดึงเอาเป็กออกจากฝ่าเท้าของเขา

มุณีภารตแบ็คขวาของ "ศิวะนิมิต" เตะลูกไปกลางสนามทันที คราวนี้ฝ่าย "ศิวะนิมิต" เป็นฝ่ายรุกบ้าง แต่แล้วแบ็คซ้ายของ "นรสิงห์" ก็เตะลูกย้อนกลับมา

การรุกอย่างรวดเร็วของทีมเหลืองดำทำให้ทีมเทาแดงเสียขบวนอีก เสียงหวนปะทะกับแบกะดินรามราช ล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่ อาบูกาเซ็ม หมายเลข ๔ ของเหลืองดำรีบเข้าจับลูกและส่งไปให้ปีกขวาทันที สาธุปีกขวาส่งลูกไปกลางประตูอีกครั้งหนึ่ง เกิดการชุลมุนกัน ตาลีตาลานวิ้งเข้าโหม่งลูกพอดี เท้าขวาเหยียบเป็กเข้าถึงกับร้องลั่นสนามและทรุดตัวนั่ง เทเวราชันย์แบ็คซ้ายของทีมเทาแดงเตะลูกไปกลางสนามอย่างสวยงาม

แต่กองกลางของ "นรสิงห์" เข้มแข็งมาก ลูกบอลล์กลับมาทาง "ศิวะนิมิต" บรรดากองหน้า "นรสิงห์" ต่างถูกเป็กดำเท้าร้องโอดกาเหว่าไปตามกัน ผู้ตัดสินแลเห็น นักฟุตบอลทีม "นรสิงห์" มีอันเป็นไปเช่นนี้ก็เป่านกหวีดยุติการแข่งขันชั่วคราว พ.ท แอนเดอร์สันวิ้งเหาะ ๆ เข้ามาหานายมหิपालทรหอดแล้วกล่าวถามเป็นภาษาอังกฤษ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ”

ศูนย์หน้าของทีม "นรสิงห์" พูดพลางเกาเนื้อตัวไปพลาง

“อีนี่พวก "ศิวะนิมิต" เล่นโกงนะนายจ๋า เอามคแดงใส่หลังจั้นคะรึบ พอจะ ชู้ท ประตุมคัก ชู้ทไม่ได้ แล้วเอาเป็กโรยทั่วสนามนะนาย เล่นยังงี้โกงนะ”

สมิท แอนเดอร์สัน กวักมือเรียกนิกรหัวหน้าทีมมาพบกับเขาแล้วชี้แจงให้ทราบ

“พวกท่านเอาเป็กโรยสนามแล้วเอามคแดงกัก นักฟุตบอลฝ่ายนี้ พวกท่านทำอย่างนี้หมายความว่าอะไร”

นายจอมทะเล้นแกล้งทำหน้าที่ดาจิงซัง

“รับรองว่าพวกเราจะไม่ทำเช่นนี้เป็นอันขาด ใครเห็นว่าพวกผมเล่นสกปรกอย่างนี้ บอกหน่อยเถอะครับใครเป็นคนเห็น”

ผู้ตัดสินยิ้มแห้ง ๆ

“คุณมหิपालเขาบอกผม”

นายจอมทะเล้นหันมาทำตาเขียวกับศูนย์หน้าของทีม "นรสิงห์" ทันที

“คุณเห็นหรือเปล่าที่ว่าพวกเราเล่นสกปรก”

“เห็นท่ามะไร” มหิपालขึ้นเสียงกับนิกร “อีนี่จั้นเดาเอาคะร้าย พวกจั้นเกือกไม่ได้ใส่ เขียบเป็กเข้าเตะลูกไม่ได้”

นิกรกลืนหัวเราะแทบแย

“เมื่อไม่เห็นคุณจะมาปรักปรำพวกผมได้หรือ เดี่ยวเอาไฟจุดหนดเสียเลย”

มหิपालสะดุ้งเฮือก ฟ้อง ผู้ตัดสินทันที

“เห-อีนี่จะเอาไฟเผาหนดจั้นนะนาย”

ผู้ตัดสินหัวเราะหึ ๆ แล้วกล่าวกับนายมหิपालทรหดว่า

“จำเป็นต้องหยุดการแข่งขันสิบนาทิจำให้นักฟุตบอลล์ฝ่ายคุณช่วยกันค้นหาเป็กในสนาม และเก็บให้หมดหรือมายพวกคุณก็ออกไปสวมรองเท้าฟุตบอลล์เสียจะได้ไม่ต้องกลัวเรื่องเป็กจะตำเท้า”

ศูนย์หน้าของทีมเหลือองค์่าสิ้นศึระชะซ่า ๆ

“อีนี่สวมไม่เป็นนะนายจำแขกชอบเล่นดินเปล่าคะร้าย”

ผู้ตัดสินยกมือเกาศึระชะ

“ถ้าเช่นนั้นก็บอกพวกคุณให้ช่วยกันเก็บเป็กในสนามให้หมด ผมให้เวลาสิบนาทิจำ”

นายมหิपालทรหดสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกมดแดงที่อยู่ใกล้กัดหลังเขาอีก เขายกมือทั้งสองข้าง ภูเขาหลังของเขาแล้วหันหลังให้นิกร

“เห-ช่วยล้างมดแดงออกจากหลังจั้นทีคะร้าย ไม่รู้ว่าอ้ายหมาตัวไหนเอามดแดงใส่หลังจั้น โอ้ย...อีนี่ทั้งเจ็บทั้งจั้นนะนาย”

นายจอมทะเล้นหัวเราะก๊าก เขาตั้งชายเสื้อยืดเหลืองดำขึ้นแล้วช่วยปัดมดแดงออก กัดไม้ขีดรวงหล่นลงบนพื้นดิน ขณะนี้ประชาชนคนดูหลายหมื่นคนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันจ้อกแจ้กจอบแจ โฆษกประจำสนามฟุตบอลล์ต้องหยุดชะงักลงชั่วคราวก็เนื่องจากปรากฏว่า มีใครเอาเป็กโรยสนามฟุตบอลล์ทำให้ผู้แข่งขันของทีม "นรสิงห์" ถูกเป็กตำเท้าเจ็บปวดไปตามกัน ขอให้โฆษกช่วยประกาศให้คนดูทราบว่าฟุตบอลล์จะหยุดแข่งขันสิบนาทิจำให้นักฟุตบอลล์ของทีม "นรสิงห์" ช่วยกันเก็บเป็กในสนามให้หมด

โทษกหนดเครารุงรังวิ่งเหยาะ ๆ ออกไปจากสนามหลังจากนั้นเขาก็ประกาศกระจายเสียงให้ประชาชนคนดูทราบพวกกองเชียร์ของเมืองปัตนาและคนดูที่เอาใจช่วยทีม "สิวะนิมิต" ต่างพากันหัวเราะชอบใจไปตามกัน

บรรดานักฟุตบอลของทีม "นรสิงห์" ต่างแยกย้ายกระจายกำลังกันช่วยเก็บเป็กตามพื้นสนาม นักฟุตบอลฝ่าย "สิวะนิมิต" ยืนมองดูอย่างขบขัน

พล นิกร กิมหงวนและดร.ดิเรกได้เข้ามาขึ้นรวมกลุ่มกัน ทุกคนกล่าวชมสติปัญญาอันเฉียบแหลมของนายจอมทะเล้นที่ใช่ของวิเศษต่อสู้กับข้าศึก ระหว่างนั้นเอง ดร.ดิเรกได้นึกถึงเรื่องยิวพิเศษของเขาได้ นายแพทย์หนุ่มมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสามแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“มายก็อด ฮะ ฮะ ไอนี้ก็ออกแล้ว”

“อะไรวะ” อาเสี่ยถาม

ดร.ดิเรกมีท่าทางกระสับกระส่ายผิปรกติ สีหน้าของเขาชุ่มชื้นขึ้น นัยน์ตาเป็นประกายแจ่มใส

“ขามหากำลังของกันอยู่ทำยรดพระที่นั่งของท่านมหाराชาวะ ไอเพ็งนี้ก็ได้เดี๋ยวนี ก็นถื่อล่ามขาลงมาจากตำหนัก "สิวะนิมิต" แล้วกันส่งให้คนขับรดพระที่นั่งบอกให้เอาเก็บไว้ทำยรด ฮะ ฮะ เราต้องชนะ เราต้องชนะทีมนรสิงห์อย่างไม่มีปัญหา”

พล นิกร และ เสี่ยหงวนต่างปิติยินดีไปตามกัน อาเสี่ยยกมือทั้งสองจับแขนนายแพทย์หนุ่มเย้ย

“เร็ว ไปเอายามาฉีดเดี๋ยวนีแหละ ยังมีเวลาอีก ๑-๒ นาทีทันถมไป”

“ออไร้อไร้อ ก็นจะใช้ให้ฮ้ายแห้วไปเอามาเดี๋ยวนี โอ-อย่างน้อยเราต้องชนะ ๑๐๐ประตูต่อ ๑” พุดจบ ดร.ดิเรกก็วิ่งเข้าไปหาเจ้าแห้ว ซึ่งกำลังยืนเล่นหนูเล่นตากับสาวแขกกลุ่มหนึ่งที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์ห่างจากขอบสนามราวสิบเมตร

เจ้าแห้วหันมาทาง ดร.ดิเรกพอดี

“ว้อท อาร์ ยู ว้อนท์” เจ้าแห้วถามยิ้ม ๆ

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น

“พุดไทยเออะฮ้ายแห้ว รีบไปที่รดพระที่นั่งเดี๋ยวนี บอกคนขับรดให้เขาเปิดทำยรด แล้วเอาล่ามขามาให้ข้าโดยเร็ว”

เจ้าแห้วอ้าปากหวอ

“ไอ้อัย คุณหมอไม่ได้ลืมนไว้ที่วัง "สิวะนิมิต" หรือหรือครับ”

“โน-ข้าเพ็งนี้ก็ออกว่าข้าถือกระเป๋าล่ามขามาจากพระตำหนัก อย่าเพ็งซักถามอะไรเลยรีบไปเอามาเออะ ข้าจะฉีดยามาหากำลังให้พวกเราก่อน ที่ฟุตบอลจะเริ่มแข่งขันต่อไป”

เจ้าแห้วโยนธงทิ้งไป แล้ววิ่งต่อไปทางห้องพักของนักกีฬา ดร.ดิเรกเดินกลับไปหาเพื่อน
เกลอทั้งสาม นักฟุตบอลล์ของทีม "นรสิงห์" กำลังช่วยกันเก็บเป้กตามพื้นสนาม ทุกคนบนพื้มฟ้า
ข้างก็คำเป็นภาษาแขก ซึ่งสี่สหายของเราฟังไม่รู้เรื่อง

นิกรกวักมือร้องตะโกนเรียกเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยเสียงอันดัง

“พ่อครับ พ่อตา...พ่อตาครับ”

เสียงหวนยกฝ่ามือผลัดหน้านายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง

“อ้ายเวร” แล้วอวลีก็หัวเราะ”เรียกพ่อหรือคุณพ่อเฉย ๆ ไม่ได้หรือวะ ทำไมต้องเรียก
พ่อตาด้วย”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ก็ท่านเป็นพ่อตาของกันนี้หว่า มาแล้วโว้ย เดินหัวเหม่งมาเชียว ดูซิวะ นำเอาจี๋หมาละเลง
หัวเหลือเกิน แล้วอย่าเสือกไปบอกท่านล่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย ท่านหัวเราะหึ ๆ ตลอดเวลา ท่านเจ้าคุณรู้ดี
ว่าเท่าที่ทีมฟุตบอลล์ "นรสิงห์" เขี่ยขยำเป้กบาดเจ็บไปตามกันนั้นเกิดจากการกระทำของนิกร
ลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านเจ้าคุณยื่นมือให้นิกรจับทันที

“เก่งมากเจ้ากร แผนการของแกแยบคายดีมาก ม่ายเราก็คงต้องเสียประตูไปไม่ต่ำกว่าห้า
หกประตูแล้ว”

นิกรอมยิ้ม ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบผ้าเช็ดหน้าหนึ่งออกมาส่องให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่าง
นอบน้อม

“คุณพ่อคงจะเหนื่อยมาก เหงื่อไหลโซมตัวเชียวครับ เช็ดเหงื่อที่ศีรษะเสียหน่อยซีครับ
ปล่อยไว้หน้าเกลียด”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋ ข้างผ้าเช็ดหน้าลงบนพื้น

“ไม่ต้องโว้ย”

สี่สหายหัวเราะกึกกักไปตามกัน นายพัชรภรณ์กล่าวกับ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ว่า

“เราไม่ได้ลืมนยามหากำลังไว้ที่วัง "ศิระนิมิต" หรอกครับ ดิเรกมันเพิ่งนึกได้ว่ากระเป๋าเล่ม
ยาอยู่ท้ายรถพระที่นั่งใช้ให้อ้าวแห้วไปเอามาแล้ว”

ท่านเจ้าคุณหน้าตื่น

“นั่นอะไร ก้อวิเศษนะซี เราจะมีเวลาฉีดยาทันหรือนี้ อ้ายหงวนไปติดสินบนผู้ตัดสินหน่อย
เถอะวะ ให้เขาสักหมื่นรูปี ขอให้เขายืดเวลาออกไปจนกว่าพวกเราฉีดยาเสร็จ”

อวลีสั่นศีรษะ

“เห็นจะไม่สำเร็จละครับ ฝรั่งโดยมากเขารักเกียรติ ถ้าเขาไม่ยอมรับเงินสินบน เขาก็จะเที่ยว
โพทนาว่าพวกเราให้สินบนเขา แต่เขาไม่รับ”

ต่างคนต่างมองไปทางที่พนักฟุตบอลนอกสนามสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มีท่าที กระสับกระส่ายไปตามกัน

“ว่า เมื่อไหร่อ้ายแห้วจะมาเสียทีวะ เขาหยุดพักเพียงสิบนาทีเท่านั้น” นิกרב่นพึมพำ กันนะเห็น้อยจนดับแอลกอฮอล์ออกซีโครงแล้ว ถึงไม่มีแรงก็ต้องพยายามเล่นเต็มที่เพื่อศักดิ์ศรีของเรา”

พวกทีมฟุตบอล “ศิวะนิมิต” พากันย่อย ๆ เข้ามาหาที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ หลายต่อหลายคน ได้ชมเชยนิกรที่ชูทประตูได้อย่างสวยงาม ทำให้การแข่งขันเสมอกันหนึ่งต่อหนึ่ง

“เก่งมากนะนายจ๋า” อามะหิตกุมารปีกขวากล่าวชมนิกรด้วยความจริง “อีนี่ท่านยังลูกได้สวยมาก”

นายจอมทะเล้นยิ้มแก้มแทบแตก ยกมือขวาจับศรปีกขวากกระตุกเบา ๆ

“แกก็ป้อนลูกได้สวยมาก”

“โอ๊ย ๆ ๆ อีนี่เจ็บกระริบ ดิงคราไม่ดีนายจ๋า”

พวกนักฟุตบอลต่างหัวเราะครื้นเครงอย่างไรก็ตามเจ้าแห้วยังไม่มา จนกระทั่งครบสิบ นาทีที่หยุดพัก พ.ท. สมิท แอนเดอร์สัน ก็เป่านกหวีดเป็นสัญญาณเริ่มการแข่งขันต่อไป

“แย่วัย” พลร้องขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ “ไปกลางสนามเถอะพวกเรา ถ้าอย่างไรไว้ฉิดยา ตอนหยุดพักครั้งเวลา แต่ครั้งนี้ต้องมานะกัดฟันสู้เต็มที่”

เจ้าแห้วถือล้ามยาววิ่งมาแล้ว เขาวิ่งเร็วราวกับเจสตี โอเวล อดีตแชมป์วิ่งเร็วโอลิมปิก แต่ทีมฟุตบอล “ศิวะนิมิต” เข้าประจำหน้าที่เสียแล้ว เจ้าแห้วหยุดชะงักแล้ววิ่งต่อเข้าไปหา มหาดเล็กของท่านมหาราชานุกษานคนหนึ่งซึ่งยืนในกลุ่มช่างภาพหนังสือพิมพ์ เจ้าแห้วฝาก กระเป๋าล้ามยาวไว้แล้ววิ่งไปปฏิบัติหน้าที่ไลน์แมน

ผู้ตัดสินใช้วิธีทุ่มกลางในแดนของฝ่าย “ศิวะนิมิต” พอทุ่มลูกลงบนพื้นดิน กิมหงวนก็แหก ปากร้องตะ โจนสุดเสียงพร้อมกับยกเท้าเตะลูก

“ตายนะ”

“ตูม”

ที.อิมปรีฟ ลอยละลิวไปในอากาศและตกลงระหว่าง เซ็นเตอร์ซีตารามซาอิบ หมายเลข ๕ ของ “นรสิงห์” ตักลูกได้ก็เตะย้อนกลับไปให้กองหน้าของเขา กองหน้า “นรสิงห์” เล่นลูกสั้นส่งลูก กันอย่างคล่องแคล่ว คนที่เอาใจช่วยทีม “นรสิงห์” ต่างร้อง ชูท้านสนาม กองเชียร์ตีกลองแขกและ ฉิ่งฉาบเสียงลั่นไปหมด

“ชูท ชูท ชินาย ชักช้าทำมะไร ชูท เลย”

ตาลีตาลานลักขมมันเลี้ยงลูกบอลด้วยเท้าเปล่า พาลูกมุ่งตรงเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อ่า เสียกิมหงวนวิ่งไล่กวาดตาด ๆ มา พอไล่ทันเขาก็ยกเท้าขวาซึ่งสวมรองเท้าฟุตบอลกระทืบเท้าขวา ของนายตาลีตาลานเต็มแรง

ในซ้ายของทีม "นรสิงห์" ไม่ได้สวมรองเท้า ถูกเหยียบด้วยสตั๊ดที่รองเท้าโอคคาเหว่า ยกเท้า ขวาชั้นลูกกลมแล้วเดินเหยงปล่อยให้ลูกบอลล้กลิ้งไปหาท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ผู้ตัดสินเป่านกหวีดทันที

พ.ท. สมิต แอนเดอร์สัน วิ่งเข้ามาหาเลียหงวนแล้วยกมือชี้หน้า

“ทำไมคุณเล่นอย่างนี้”

เลียหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะสิครับ แฮะ แฮะ”

ผู้ตัดสินทำโทษฝ่าย "นรสิงห์" ตามระเบียบกติกาของการแข่งขันฟุตบอลล์ และลูกโทษนี้ไกลจากประตูประมาณยี่สิบหลา ซึ่งเป็นระยะอันตราย นายชิตารามซาอิมเซ็นเตอร์ฮาร์ฟของฝ่าย "นรสิงห์" ซึ่งสวมรองเท้าเป็นผู้ชูทประตูนี้

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ รีบวิ่งกระเป๋าทหีบขวดขนาดกลางและปากกว้างขวดหนึ่งออกมาอย่างรวดเร็ว ท่านเปิดฝาจากเกลียวออกเทกาวที่ผสมไว้นจนเหนียวขึ้น ออกมาใส่ฝ่ามือที่สวมถุงมือทั้งสองข้างแล้วเหยียดทิ้งไป บรรดาช่างภาพหนังสือพิมพ์หลายคนวิ่งเข้าไปยืนด้านหลังตาข่ายเตรียมถ่ายภาพลูกบอลล์เข้าประตู ซึ่งทุกคนมั่นใจว่าอย่างไรเสีย เช่นเตอร์ฮาร์ฟก็คงยิงตรงประตู และผู้รักษาประตูในวัยชราภาพใกล้จะเข้าโลงแล้วคงรับไม่ได้ กองกลางและกองหลังของ "ศิวนิมิต" เข้าจากหน้าประตูทันที เตรียมสกัดกั้นเต็มที่

พอผู้ตัดสินเป่านกหวีด นายชิตารามซาอิมก็ยิงลูกด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว ลูกบอลล์ลอยลิ่วตรงมาที่เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ เต็มเหนี่ยว ท่านเจ้าคุณหลับตาปีแต่ตระครุบลูกไว้ได้ แล้วท่านก็จะเตะลูกส่งไปให้กองหน้ากลางสนาม แต่มือทั้งสองที่ทาขาวไว้ทำให้ลูกบอลล์ติดมือแน่นปล่อยไม่หลุด เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ นั้นตาเหลือกพาลูกวิ่งหนีไปสามก้าว แล้วหยุดชะงัก เพราะรู้ว่าถ้าวิ่งต่อไปจะผิดกติกา เจ้าคุณพยายามจะเตะลูกก็ไม่สำเร็จ ลูกบอลล์คงติดแน่นอยู่ในฝ่ามือทั้งสอง ท่านเจ้าคุณทำปากแเบะเหมือนกันจะร้องไห้ เมื่อนายสิงห์ปานสิงห์ปีกซ้ายของ "นรสิงห์" วิ่งเข้ามาจะแย่งลูกในมือ ท่านเจ้าคุณก็ตกใจหมุนตัวกลับมาลูกวิ่งไปที่ประตูและวิ่งเลยเข้าไปในประตูเพราะห้ามล้อเสียหรือเบรกไม่ทัน

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาวทันที ฝ่าย "นรสิงห์" ได้อีกหนึ่งประตูแล้ว เสียงคนดูหลายหมื่นตบมือโห่ร้องดังกึกก้องไปทั่วสนามฟุตบอลล์ พวกปีตนาเงียบกริบไปตามกัน

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ถือลูกบอลล์วิ่งมาหาเลียหงวนแล้วยื่นมือให้

“ช่วยแกะลูกฟุตบอลล์ ที่วะ อาเอากาวทาถุงมือรับลูกบอลล์เลยติดมือแน่นแกะไม่ออก”

อาเลียกิมหงวนหัวเราะงอหาย เขากระซากลูกฟุตบอลล์ออกจากมือท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ แล้วเตะลูกไปกลางสนามเพื่อเริ่มการแข่งขันใหม่ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ บ่นพึมพำ ก้มตัวลงเอาฝ่ามือถูกับหญ้า ในสนามเพื่อให้กาวหมดไป

“ทำไมคุณอาพาลูกวิ่งเข้าไปในประตูละครับ” เลียหงวนถามเสียงหัวเราะ

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห่ง ๆ

“อาไม่ทันดู พาลูกหลบหนีอายพวกนั้น รู้ว่าเป็นประตูก็ต่อเมื่อหัวของอากระทบกับตาข่าย
ในประตู แอ่จริงโวย”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ช่างเถอะครับ ครึ่งนี้ปล่อยให้มันก่อน เสียประตูไปเท่าไร ครึ่งหลังเรานิดยามหากำลังแล้ว
เราก็จะแก้คืนได้อย่างง่ายดาย”

ลูกบอลเริ่มเขี่ยกลางแล้ว พลส่งลูกไปให้นักซึ่งทำหน้าที่เป็นในขวา กระดิ่งทองของเรา
เลี้ยงลูกเอวอ่อนเหมือนนางละเวง ผ่านในซ้ายของ "นรสิงห์" และหลบฮาร์ฟซ้ายขึ้นไป แต่แล้วแบ็ค
ซ้ายของทีมเหลืองดำ คือนายคางทุมก็เข้าสกัดกั้นเตะลูกกลับไปทางดินแดนของฝ่าย "ศิระนิมิต"

"นรสิงห์" เป็นฝ่ายรุกอีกแล้ว กองกลางและกองหลังของทีมเทาแดงต้องทำงานอย่างหนัก
ที่สุด เลี้ยงหวงวิ่งพาดนคอยสกัดลูก เขาใช้ศีรษะโหม่งได้หลายต่อหลายครั้งอย่างไรก็ตาม ทีม "นร
สิงห์" ซึ่งมีฝีเท้าเหนือกว่ามากก็สามารถทำประตูได้อีกประตูหนึ่ง โดยลูกวอลเลย์ซึ่งนายแบกดิน
รามราชในขวา หมายเลข ๘ ของทีม "นรสิงห์" ฐูทในระยะห่างจากประตูเพียงสามสี่ก้าวเท่านั้น

แผ่นป้ายทางด้านตะวันออกของสนาม ปรากฏว่าทีม "นรสิงห์" ได้ ๑ ประตูและทีม "ศิระ
นิมิต" ได้ ๑ ประตู ท่านมหาราชานุกษานั่งสะลึมสะลือดมยาดมตลอดเวลา ส่วนมหาราชานร
สิงห์ดีตรงพระคชจ้อ เสียงคนดูที่เอาใจช่วยฝ่ายทีมเหลืองดำโห่ร้องตลอดเวลา

พอเริ่มเขี่ยกลาง ทีม "ศิระนิมิต" ก็เป็นฝ่ายรุกบ้าง ลูกบอลขึ้นทางปีกซ้าย พักคมฤทธิ์เลี้ยง
ลูกไปโดยเร็วแล้วผ่านลูกมาทางประตู "นรสิงห์" กองกลางกับกองหลัง "นรสิงห์" ช่วยกันต้านทาน
อย่างแข็งแรง

ทันใดนั้นเอง กองเชียร์ของนครปัดนากร้องเพลง “กราวกีฬา” ขึ้นพร้อม ๆ กัน โดยสิงหน
รณปูนาเลขานุการของท่านมหาราชานุกษานเป็นต้นเสียงเพลง “กราวกีฬา”นี้ ใช้ทำนองเดิมแต่
เปลี่ยนเนื้อเสียใหม่ เสียงเพลงกระหึ่มดังไปทั่วสนาม ปรากฏว่ากองเชียร์ของท่าน มหาราชานุก
ษานร้องเพลงไทยได้ชัดเจนมามาก

กีฬากีฬาเป็นยาวิเศษ

แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน

ผลของการฝึกตน

เล่นกีฬาสากล ตะละล่า....

แพ้วเขาพวกเราอย่าให้ออถอย

เล่นให้แรงหน้อยคงแก้ได้

ขึ้นเขาลงสอกตอกเข้าไป

มวยไทยเตะกราดฟาดแข่งเลย

กีฬากีฬาเป็นยาวิเศษ

แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน

ผลของการฝึกตน

เล่นกีฬาสากล ตาละล้า....

จิตดวงใจอัปเปอร์คัท

ค่อยตัดชาย โคร่งแล้วชกเสย

เสียเกียรตินักกีฬาช่างมันเว้ย

เอาเลยพวกเราเอาสู่มัน

กีฬากีฬาเป็นยาวิเศษ

แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน

ผลของการฝึกตน

เล่นกีฬาสากล ตะละล้า.....

เสียงเพลงกราวกีฬาทำให้ทีมฟุตบอล "ศิระนิมิต" คึกคักเข้มแข็งทันที พล นิกร กับ ดร.ดิเรกพาลูกบุกเข้าไปทางดินแดนเหลืองดำ และส่งลูกกันอย่างคล่องแคล่วอีกครั้งหนึ่งที่พลจับลูกได้เหมาะสมนอกเขตเส้นแบ็คเพียงเล็กน้อย เกรนิรันดร์แบ็คขวาของ "นรสิงห์" ปราดแย่งลูก คราวนี้เกิดการชุลมุนกันแถวหน้าประตู "นรสิงห์" ดร.ดิเรกได้ลูกอย่างเหมาะสมเจาะก็ฐูทประตูทันที แต่ลูกบอลกระทบเสาประตูกระเด็นออกมา และแล้ว เซ็นเตอร์ฮาร์ฟเหลืองดำก็เตะลูกไปกลางสนามทำให้คนดูใจหายใจว่าไปตามกัน

การแข่งขันเป็นไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว ฝ่าย"ศิระนิมิต" เป็นฝ่ายรับอีก แต่ "นรสิงห์" ทำประตูไม่ได้เพราะกองกลางและกองหลังของ "ศิระนิมิต" ใช้วิธีเล่นรุนแรงเตะคาบลูกคาบดอก และพยายามเหยียบเท้ากองหน้า "นรสิงห์" เสียหงวนเตะนายแบกอะดินรามราช กระเด็นไปฟุบกลางสนามโดยที่ผู้ตัดสินไม่ทันเห็น คนดูก็เอาใจช่วยฝ่าย "นรสิงห์" ต่างร้องตะโกนคำกิมหงวนกริ้วกราว

กองหน้าฝ่าย "ศิระนิมิต" ล่าถอยลงมาช่วยกองกลางและกองหลังแก่งเตะลูกออกเพื่อถ่วงเวลา นักพนันต่อทีม "นรสิงห์" ถึงห้าหนึ่งปรากฏว่าหากนรองได้ยากเต็มทน

คณะพรรคสี่สหายเหน็ดเหนื่อยไปตามกัน โดยเฉพาะเสียหงวนของเราแทบจะวิ่งไม่ไหว แต่วิญญาณของนักสู้ทำให้เสียมานะกัดฟันสกัดลูก เขาป้องกันลูกอันตรายได้หลายต่อหลายลูก

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ จนกระทั่งผู้ตัดสินเป่านกหวีดหมดเวลาครั้งแรก คนดูตบมือให้ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว สี่สหายของเราเดินตุ๊บตูดเป็ออกมาจากสนาม ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าแห้วถือล่ำมยาของนายแพทย์หนุ่มวิ่งปุเลง ๆ เข้ามาหา

พล นิกร กิมหงวนและ ดร.ดิเรก ต่างทรุดตัวลงนั่งริมเส้นขอบสนาม ดร.ดิเรกรีบดึงกระเป๋า ล่ำมยามาจากเจ้าแห้วแล้วดูเจ้าแห้วอย่างโมโห

“พวกเราควรจะได้ศึกษากำลัगतอนที่หยุดพักสิบนาที่ตอนนั้นแล้ว แยกออกไปมุดหัวอยู่ตรงไหนวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทาน ไม่ได้ไปมุดหัวรับ รับประทานผมหิวน้ำจันทน์ไม่ไหว เลยออกไปรับประทานโอเลี้ยงที่ตลาดตรงข้ามสนามฟุตบอล รับประทานมาช้าไปหน่อย แฮะ แฮะ”

“แฮะ แฮะ” เลี้ยหงวนคำรามแล้วยกเท้าถีบเจ้าแห้วเต็มแรง “นี่แน่ มันต้องยังมี ถ้าแกมาทันพวกเราก็คงไม่แพ้ยับยิบเช่นนี้”

เจ้าแห้วยกมือคลำตะโพกแล้วร้องไห้กระซิก ๆ ไม่มีใครสนใจกับเจ้าแห้วอีกเลย ในเวลาเดียวกันนี้เองท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้วิ่งเหยาะ ๆ ตรงเข้ามาทรุดตัวลงนั่งรวมกลุ่มกับสี่สหาย

“ได้ยามาแล้วระอะ คีจิง โวย รีบฉีกเร็ว ๆ คิเรกอย่าลืมว่ามีเวลาห้านาที่เท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มรีบหยิบกล่องยาฉินมหากำลัगतออกมาพร้อมด้วยหลอดยาฉินและเข็มฉินยาขวดแอลกอฮอล์บริสุทธิ์กับสำลี ขณะที่ ดร.คิเรกจัดแจงสุบยาฉินหลอดหนึ่งเข้าหลอด นิกรได้หันมาทางเจ้าแห้วแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“ยังจะนั่งร้องไห้อยู่อีกเดี๋ยวกะที่บจมดินไปเลย แกริบไปหาผู้ตัดสินเดี๋ยวนี พยายามขโมยนกหวีดผู้ตัดสินมาให้ได้ เพื่อถ่วงเวลาไว้จนกว่าผู้ตัดสินจะหานกหวีดได้ใหม่”

เจ้าแห้วสะอื้นลุกขึ้นเดินไปทางพวกฟุตบอลทั้งสองซึ่งกำลังยื่นกลุ่มคีมน้ำผลส้มแช่เย็นและพ.ท. แอนเดอร์สัน ผู้ตัดสินรวมอยู่ด้วย

เจ้าหน้าที่ประจำสนามรีบส่งขวดน้ำผลส้มให้เจ้าแห้วอย่างนอบน้อมในฐานะที่เจ้าแห้วเป็นไลน์แมน

“แทงคิว” เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ แล้วรับขวดน้ำผลส้มมาถือไว้

ผู้ตัดสินกำลัगतนากับนายสนาม ซึ่งเป็นชาวฮินดูในวัยกลางคนและแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย เจ้าแห้วชำเลืองมองดูกระเป๋ากางเกงของผู้ตัดสินพอแลเห็นสายนกหวีดสีดำเลบออกมา นอกกระเป๋ากางเกงเจ้าแห้วยิ้มออกมาได้ เขาเลื่อนตัวเข้ามาข้าง ๆ ผู้ตัดสิน ทำเป็นไถ่ยกขวดน้ำส้มแช่เย็นขึ้นคีม ส่วนมือซ้ายค่อย ๆ ดึงสายนกหวีดของผู้ตัดสินออกมาโดยไม่มีใครเห็น แล้วเจ้าแห้วรีบยัดนกหวีดกับสายนกหวีดลงไปในกระเป๋ากางเกงของเขา

เจ้าหน้าที่ประจำสนามคนหนึ่งถือถาดใส่น้ำผลส้มรวมห้าขวดเดินไปเสิร์ฟให้คณะพรรคสี่สหายกับท่าน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าแห้ววางขวดน้ำอัดลมลงบนโต๊ะแล้วรีบเดินตามไป

ขณะนี้ ดร.คิเรกได้ฉินยาให้เลี้ยหงวนเป็นคนแรกเรียบร้อยแล้ว ซึ่งนายแพทย์หนุ่มได้กระทำอย่างรวดเร็วที่สุด เมื่อเจ้าหน้าที่ประจำสนามนำถาดน้ำผลส้มมาวางลงข้าง ๆ นิกร ก็กล่าวคำขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษแล้วโบกมือไล่เจ้าหนุ่มฮินดูที่นำน้ำส้มมาให้

“เห-อีนีฉินยาอะไรนะนายจ๋า” เจ้าหน้าที่สนามฟุตบอลกล่าวถามเป็นภาษาไทย

นิกรทำตาเขียว

“ไม่ใช่ฐานะของบานูหรือหน้า ไปให้พื้นเถอะ”

หมอนั้นทำหน้าที่ขึ้น ๆ รีบเดินออกไปจากที่นั่น เจ้าแห้วทรุดตัวลงนั่งแล้วกระซิบกระซาบกับพวกเจ้านายของเขา

“รับประทาน ไม่ต้องรีบร้อนครับ รับประทานผมล้างกระเป่าผู้ตัดสินเอานกหวีดมาแล้ว”

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างจิตใจไปตามกัน ดร.ดิเรกนิตยามหากำลังให้พลเป็นคนที่สอง แล้วรีบบรรจุยาฉีดเข้าหลอดฉีดให้นิก

“เฮ้ย ๆ เบา ๆ หมอ เดี่ยวเข็มหัก” นิกพูดพลางสูดปาก

ดร.ดิเรกเดินขาอย่างรวดเร็ว พยายามกดหลอดก็กระซอกเข็มออก เอาสำลีชุบแอลกอฮอล์ป้ายรอยเข็มที่โคนแขนของนิก ต่อจากนั้นเขาก็บรรจุยาฉีดเข้าหลอดอีก และฉีดให้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นคนที่สี่

ยาหลอดสุดท้ายถูกบรรจุเข้าหลอดอย่างรวดเร็วจับปล้น นายแพทย์หนุ่มส่งหลอดฉีดยาให้กิมหงวน แล้วกล่าวว่า

“ช่วยฉีดให้กันทีเถอะวะเร็ว ๆ อย่าช้าไร”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ฉีดเข้ากล้ามเนื้อหรือ”

“อไร โคนแขนซ้ายของกันนี่แหละ เอาสำลีชุบแอลกอฮอล์อันนี้ทาตำแหน่งที่จะแทงเข็มเสียก่อน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“เสียวไปซะ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยฉีดยาให้ใครเลย”

“เอาเถอะน่า” ดิเรกดู “แทงลงไปจึกเดียวแล้วค่อย ๆ เดินยาทีละน้อย ไม่ยากเย็นอะไรหรอกน่า”

เสี่ยหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฉีดเข้าจมูกได้ไหม เพราะจมูกมันมีรูอยู่แล้ว”

ดร.ดิเรก เข้มปากแน่น ก่อนที่เขาจะพูดอะไร นิกก็แย่งหลอดฉีดยาไปจากกิมหงวน

“มา...กันฉีดให้ หมอ”

ครั้นแล้ว นายจอมทะเล้นก็ช่วยฉีดยาให้ ดร.ดิเรก ขณะนี้ถึงเวลาแข่งขันแล้ว ผู้ตัดสินเดินนำหน้าพานักฟุตบอลทั้งสองทีมเข้าไปในสนาม ดิเรกได้รับการฉีดยาเรียบร้อยแล้ว เจ้าแห้วรีบเก็บหลอดและเข็มฉีดยากับเครื่องอุปกรณ์ในการฉีดยาบางอย่างใส่กระเป่าล่ามยาโดยเร็ว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างยกขวดน้ำส้มขึ้นดื่มหมดขวดแล้วลุกขึ้นวิ่งเหยาะ ๆ ไปประจำที่ของตน

การแข่งขันในครั้งหลังทีม "นรสิงห์" อยู่ด้านเหนือและทีม "ศิวนิมิต" อยู่ด้านใต้ พ.ท. สมิต แอนเดอร์สันมองดูนาฬิกาแล้วล้างกระเป่ากางเกง เพื่อจะหยิบนกหวีดออกมา เมื่อหาไม่พบเขาก็หันซ้าย พยายามค้นดูทั้งสองกระเป่า

นายทหารอังกฤษบนพื้พำ เขยักไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง ต่อจากนั้นเขาก็เดินหา นกหวีดของเขาปล่อยให้ นักฟุตบอล ทั้งสองทีมยืนแมลงวันตอมขา ดร.ดิเรกดีใจอย่างยิ่ง เพราะอีก ในราวห้านาทียามหากำลังจึงจะออกฤทธิ์ซึมซาบไปทั่วร่าง

พ.ท. สมธิ โกรธตัวเองจนหัวฟัดหัวเหวียง นึกไม่ถึงว่าจะถูกนักเลงดีล้วงกระเป๋าเอานกหวีด ไปจนถึงเส้นสนาม แล้วก็ตรงเข้าไปหานายสนามชี้แจงให้ทราบ ว่า นกหวีดหายไม่สามารถจะตัดสิน ได้

นายสนามหน้าตื่น

“ตายละครับ ท่านเอานิ้วมือเป่าแทนนกหวีดได้ไหมครับ”

พ.ท. แอนเดอร์สันขมวดคิ้วมองดูนายสนามอย่างเคือง ๆ

“ผมเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และเป็นสุภาพบุรุษชาวอังกฤษ การเป่าปากด้วยนิ้วมือ เป็น เรื่องของก๊วยตามโรงหนัง”

“โอ-จริงครับ ถ้ายังงั้นขอเวลาอีกสักห้านาทีนะครับ ผมจะรีบไปหานกหวีดมาให้ท่าน ใช้ นกหวีดแบบกระเป่ารถเมล์ได้ไหมครับ”

ผู้ตัดสินพยักหน้า

“ได้ทั้งนั้น ขอให้เป็นนกหวีดก็แล้วกัน”

การแข่งขันไม่อาจจะทำได้จนกระทั่ง พ.ท. สมธิ ใ้คนกวีดที่นายสนามหามาให้เขา เขารีบ วิ่งเข้าไปกลางสนามและยกนาฬิกาพกขึ้นดูเวลาเพื่อคิดเวลาแข่งขันให้ครบสี่สิบนาทีตามระเบียบ กติกาแข่งขันฟุตบอล

ขณะนี้คณะพรรคสี่สหายของเรา เข้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ มีความแข็งแรงราวกับช้างสารแล้ว ด้วย อำนาจยาติดนั่นเอง ทั้งห้าคนก็คึกคักแข็งขันผิปรกติ นิกรเดินชวยเท้าไปมา ดร.ดิเรกยืน กระสับกระส่ายในหน้าที่ในซ้าย ส่วนพลเตรียมที่จะพาลูกบุกขึ้นไป ฐูทประตู่เพื่อแก้คืน

เสียงนกหวีดเริ่มแข่งขันในครั้งหลังดังขึ้นแล้ว พลเขี่ยลูกด้วยเท้าซ้ายส่งไปให้นิกรทันที อ้ายเสือมือกาพาลูกหลบกองหน้าไปได้อย่างแคล่วคล่องผิคมมนุษย์ เขาเลี้ยงลูกขึ้นไปคนเดียว นายชี ตารามซาอับเซ็นเตอร์ฮาร์ฟ ของฝ่าย "นรสิงห์" วิ่งเข้ามาแย่งลูกชนกับนิกรอย่างจัง แต่แล้วนายชิตา รามก็ล้มลงไม่เป็นท่า นิกรเลี้ยงลูก โกล้ประตู่เหลืองดำเข้าไปทุกทีหลบนายคางทุมแบ็คซ้ายอย่าง หวดหวัด นายจอมทะเล้นพาลูกรุกเข้าไปจนถึงประตูห่างจากกันเพียงสามสี่หลาเท่านั้น แทนที่ จะฐูทประตู่ นิกรกลับเลี้ยงลูกย้อนกลับไปกลางสนาม แสดงลวดลายของเขาด้วยอำนาจวิเศษ

กองกลางและกองหลังของทีมเหลืองดำ หลายต่อหลายคนเข้าแย่งลูกนิกร แต่นิกรหลบหลีก ได้เหมือนปาฏิหาริย์ คนคูที่เอาใจช่วยทีม "ศิระนิมิต" ต่างโห่ร้องเกรียวกราว

นิกรเลี้ยงหลบหลีกไปรอบ ๆ สนาม ไม่มีใครไล่กวดเขาทัน ใครวิ่งเข้ามาสกัดลูกก็ตกไม้ได้ นายจอมทะเล้นเลี้ยงลูกพลาขมือทั้งสองรัยี่เกไปด้วย

ดร.ดิเรกหมั่นไส้เต็มทนก็ร้องตะ โคนลั่นสนาม

“เฮ้ย มึงจะเลี้ยงไปไหนวะ อ้ายกร เกือบจะรอบโลกแล้ว ถ้าไม่สู้ทก็ส่งลูกมาไว้ย”

นิกรยิ้มแป้น เขาเลี้ยงลูกกวาดไปเวียนมา แล้วพาลูกไปทางแดนของตน กองหน้า "นรสิงห์" ไล่กวาดติด ๆ มา นิกรหลบหลีกอย่างแคล่วคล่อง ทำให้คนคู่อ้าปากหาวไปตามกัน ไม่มีนักฟุตบอลคนใดในโลกที่จะเลี้ยงลูกได้เก่งเช่นนี้ นิกรพาลูกเข้าไปจนถึงประตูของเขา ก็เลี้ยงลูกบอลลั่นเวียนหลอกล่อไปมา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โมโหจนตัวสั่น

“อ้ายระยำ เลี้ยงลูกมาป่วนเปื้อนหน้าประตูตัวเอง มีอย่างที่ไหนวะ”

นิกรหันมามี้มให้พ่อตาของเขา แล้วสู้ทลูกมาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค่อนข้างแรง ท่านเจ้าคุณตะครุบลูกไว้ได้เมื่อนายมหิपालทรหุด วิ่งเข้ามาแย่งลูก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็หลบแพล็บแล้วเตะลูกฟุตบอลไปเต็มเหนี่ยว

“ตูม”

ลูกบอลลั่นลอยละลิวขึ้นไปบนอากาศสูงลิบท่ามกลางความตื่นเต้นมหัศจรรย์ของคนดูหลายหมื่นคน มันลอยไปทางแดนเหลืองดำ และข้ามประตูโค้งออกไปหลังอัฒจันทร์คนดู

เสียงพึมพำดังขึ้นทั่วสนามบรรดาชาวภารตะทั้งหลายต่างโจษจรรัยกันเซ็งแซ่ ไม่มีใครคิดว่านักฟุตบอลรุ่นคุณปู่จะเตะลูกบอลได้รุนแรงเช่นนี้ พวกนักฟุตบอลทีม "นรสิงห์" อ้าปากหาวไปตามกัน ผู้ตัดสินเป่านกหวีดเป็นสัญญาณออก

เจ้าหน้าที่ของสนามฟุตบอลได้เตะลูกฟุตบอล เข้าไปในสนามอีกหนึ่งลูก ผู้รักษาประตูจับลูกบอล วางที่เส้นหน้าประตู ซิตารามซาอิบเตะลูกบอลไปกลางสนาม ฮาร์ฟวาของ "สิวะนิมิต" สกัดลูกไว้ได้รับส่งไปให้สามเกลอของเราทันที กิมหงวนร้องตะโกนลั่น

“ทำประตูเสียบ้างซีโว้ย อย่าแกล่เล่นนัก”

สามสหายพาลูกรุกเข้าไปในแดนข้าศึก เมื่อแลเห็นเซ็นเตอร์ฮาร์ฟของทีม "นรสิงห์" ปราดเข้ามาแย่งลูก ดร.คิเรกก็ส่งลูกให้พล อ้ายเสือรูปหล่อผ่านลูกไปหานิกร ซึ่งขึ้นรอลูกอยู่ข้างหลังแบ็ค ผู้ตัดสินจึงเป่านกหวีดออฟไซด์

คราวนี้ "นรสิงห์" เป็นฝ่ายรุกบ้าง เซ็นเตอร์ฮาร์ฟเตะลูกส่งไปที่กองหน้า มหิपालทรหุดเลี้ยงลูกเข้าไปหากิมหงวน อาเสี่ยววิ่งเข้าเตะลูกแล้วเตะโกนสุดเสียง

“คอบาด”

“ตูม”

ลูกบอลลั่นลอยละลิวไปทางแดนเหลืองดำ และย้อนเข้ามามุมประตูทางด้านซ้ายพอดิ นายนาพิเกโกลาประตูมือกวาดความสามารถจะรับไว้ได้ ลูกบอลจึงวิ่งเข้าไปตุงตาข่าย

ผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว แฟนฟุตบอลของทีม "สิวะนิมิต" ต่างลุกขึ้นกระโดดโลดเต้น โห่ร้องเซ็งแซ่ คนดูตื่นเต้นไปตามกัน กิมหงวนเตะลูกบอลในเส้นแบ็คของเขาเป็นการเตะที่แรงที่สุด ท่านมหाराชาซานุข่านตบพระหัตถ์ลั่น แน่พระทัยว่าทีมฟุตบอลของพระองค์คงจะได้ชัยชนะแน่นอน

การแข่งขันเริ่มต้นต่อไป ทีม "นรสิงห์" เป็นฝ่ายเข้าลูกก่อน สามสหายปราดเข้าแย่งลูกไว้ได้และเลี้ยงลูกขึ้นไปอย่างรวดเร็วราวกับลมพัด โดยวิธีเล่นลูกสั้นและส่งกันไปมา เพียงครู่เดียว พลพัชราภรณ์ก็เลี้ยงลูกเข้ามาถึงเขตเบ็ค และแล้วพลก็ ฐูทประตูด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว

ลูกบอลพุ่งเข้าไปในตาข่ายราวกับความเร็วของลูกปืนใหญ่ ตาข่ายหลังประตูขาดทะลุและหลุดลงมากองอยู่บนพื้นดิน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของคนดูที่เป็นฝ่าย "ศิระนิมิต" ผู้รักษาประตูของทีม "นรสิงห์" ยืนหน้าชิดตัวสั้นอยู่กลางประตู เขาเล่นฟุตบอลมานานมากต่อมากแล้ว ไม่เคยเห็นนักฟุตบอลคนใดที่ ฐูทประตูได้รุนแรงเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ประจำสนามสามคนรีบวิ่งไปจึงตาข่ายทันที

ผู้ตัดสินปานกหวัดขาวเป็นสัญญาณว่าลูกเข้าประตูโดยเด็ดขาด บัดนี้ "ศิระนิมิต" กับ "นรสิงห์" เสมอกันแล้ว ต่างได้คนละ ๓ ประตู กลุ่มนักพนันส่งเสียงเอะอะ เฮฮา และต่อ "ศิระนิมิต" ถึง ๒๐ เา ๑ แต่ก็หากนรองไม่ได้

นักฟุตบอลฝ่าย "นรสิงห์" ต่างเสียขวัญเสียกำลังใจไปตามกัน ทุกคนรู้สึกเกรงกลัวคณะพรรคสี่สหายของเราอย่างยิ่ง ต่างยอมรับนับถือว่า คนไทยทั้งห้าคนนี้เป็นนักฟุตบอลที่เก่งที่สุดในโลก มีชั้นเชิงในการเล่นอย่างยอดเยี่ยมและมีกำลังราวกับช้างสาร

เริ่มการแข่งขันใหม่โดยฝ่าย "นรสิงห์" เป็นผู้เข้าลูกไปได้เลย สามสหายของเราปรี่เข้าแย่งลูกและเลี้ยงลูกขึ้นไป ไม่มีใครสกัดกั้นลูกไว้ได้ ดร.ดิเรกยิงประตูในระยะห่างเกิน ๒๐ หลา เป็นการ ฐูทประตูที่ดูเด็ดที่สุด ลูกบอลพุ่งแหวกอากาศผ่านได้บาร์ประตูกระทบตาข่ายทันที ตาข่ายขาดสะบั้นหลุดลงมากองบนพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ประจำสนามรีบวิ่งไปทางหลังประตูและช่วยกันติดตาข่ายอีก

การแข่งขันในตอนนี้ไม่ผิดอะไรกับว่า นักฟุตบอลของทีม "นรสิงห์" เพิ่งแรกหัดใหม่ ๆ กองเชียร์ฝ่าย "ศิระนิมิต" โห่ร้องลั่น "ศิระนิมิต" นำไป ๔-๓ แล้วเสียงกลองเสียงฉาบและเสียงร้องเพลงดังสนั่นหวั่นไหว

การแข่งขันได้ดำเนินต่อไปในทำนองปะเจมาหมาดๆ ไม่ได้ พล นิกร และ ดร.ดิเรก ต่างผลัดกันทำประตูอย่างสนุกสนาน ภายในสิบนาทีต่อมา สามสหายต่างช่วยกัน ฐูทประตูได้ถึง ๗ ประตู "นรสิงห์" แพ้ ๑๑-๓ แล้วเป็นการปราชัยอย่างยับเยินที่สุดของทีมนี้ ประชาชนคนดูชาวเมืองพาราณสีต่างทยอย ๆ กันออกไปจากสนาม ฟุต กองเชียร์ฝ่าย "นรสิงห์" เลิกเชียร์แล้ว แยกกลองและเครื่องดนตรีลงไปจากอฒจันทร์แล้วก็แข่งค่านักฟุตบอลพวกคนที่ไม่มีทางสู้เอาเสียเลย

เมื่อเริ่มเจียกลางใหม่ เสียงหวนได้ขึ้นมาเล่น ศูนย์หน้าและให้พลลงไปเล่น เช่นเตอร์ฮาร์ฟ แทนเขา การเล่นผ่านพ้นไปอีกในราวสองสามนาที อาเสี่ยก็ ฐูทประตูได้นอกเขตเบ็คเล็กน้อย ผู้รักษาประตูคือนายนาพิเก โกลาถึงกับวิ่งหนีไม่กล้ารับลูก

แผ่นป้ายคะแนนออกปรากฏว่า "ศิระนิมิต" ได้ ๑๒ ประตู ส่วน "นรสิงห์" ได้ ๓ ประตู ตามเดิมและไม่มีทางที่จะนำลูกไป ฐูท ประตูได้อีก

“อย่าทำเขามากกว่านี้เลยนะ ชนะเท่านี้ก็พอแล้วปล่อยให้เขาไป ฐิตประตูป้าง ก็นอยากเห็นความสามารถของคุณพ่อ ท่านยื่นให้แมลงวันตอมขานานแล้ว”

เสียงหวนกับนิกรเห็นพ้องด้วยเมื่อ ผู้ตัดสินเป่านกหวีดเขี่ยกลางนายมหิपालทรหคก็ส่งลูกไปให้ในซ้ายของเขา ตาลีตาลานลักขมมันรีบส่งลูกไปให้สิงห์ปานสิงห์ผู้ทำหน้าที่เป็นปีกซ้ายทันที สิงห์ปานสิงห์มานะกัดฟันเลี้ยงลูกไต่เส้นไปอย่างรวดเร็ว ดร.ดิเรกร่องตะโกนบอกนายพัชรภรณ์ ด้วยเสียงอันดัง

“ปล่อยมันไว้พล ก็นอยากดูชั้นเชิงของคุณพ่อ”

ปีกซ้าย พาลูกรุกขึ้นไปตามลำดับ แล้วผ่านลูกไปทางหน้าประตู "ศิวะนิมิต" แบกะดินรามราชในขวา ได้ลูกอย่างเหมาะเจาะ เขาเลี้ยงหลบทวารราชันย์แบ็คซ้ายเข้าไปได้ และแล้วเขาก็ชูทด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว

ลูกบอลล์ตรงมาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๑ โดยแรง ท่านเจ้าคุณยิ้มแป้นแทนที่จะเอามือรับลูกบอลล์ ท่านกลับยื่นพุงกะทิรับลูกบอลล์อย่างองอาจ

พอลูกบอลล์ตกถึงดินนายมหิपालทรหคก็ปราดเข้ามาจะ ชูทซ้ำ เจ้าคุณปัจจนิก ๑ เลี้ยงหลบเท้า ศูนย์หน้าของ "นรสิงห์" ไปได้ อำนาจวิเศษทำให้ท่านแข็งแรงแคล้วคล่องว่องไวผิคนุษย์ ท่านเจ้าคุณเลี้ยงลูกไปคนเดียวหลบหลีกกองหน้าเรื่อยไป เมื่อเซ็นเตอร์ฮาร์ฟวิ่งเข้ามาจะตัดลูก เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็แสดงลวดลายหลบหลีกไปได้อีก ท่านวิ่งเร็วราวกับลมพัด คนดูโห่ร้องกันเกรียวกราวตื่นตื่นแปลกใจที่ผู้รักษาประตูเลี้ยงลูกไปตามลำพัง

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ เลี้ยงลูกเข้าไปเกือบถึงเส้นแบ็คท่านก็ชูทด้วยเท้าขวาค่อนข้างแรง ลูกบอลล์พุ่งเข้าไปยังประตู "นรสิงห์" นายนาพิเกโกลาไม่ยอมรับลูกจึงยกกำปั้นขวาทุบแต่ทุบลูกอากาศดังวืด ลูกบอลล์เข้าไปตุงอยู่ก้นตาข่าย แล้วผู้ตัดสินเป่านกหวีดยาว

"ศิวะนิมิต" ชนะ ๑๓ ประตูแล้วผู้คนในสนามเหลืออยู่อีกไม่กี่พัน การแข่งขันฟุตบอลล์กลายเป็นการต้อนหมูไม่มีอะไรน่าดูเลย เพราะฝ่าย "ศิวะนิมิต" เป็นฝ่ายทำประตูข้างเดียว มหาราชานรสิงห์บดเคี้ยวพระทัยอย่างยิ่งด้วยทรงนึกไม่ถึงว่าทีมฟุตบอลล์ของพระองค์จะปราศัยยับเยินเช่นนี้

ในสิบนาที่นั่นเอง "ศิวะนิมิต" ก็ยิงประตูได้อีก ๖ ประตู รวมเป็น ๑๙ ประตู และต่อมาในเวลาไล่ ๆ กัน นิกรยิงได้อีก ๒ ประตู อาเสี่ยกิมหงวนได้อีก ๒ ประตู ดร.ดิเรกโหม่งเข้าอีก ๑ ประตู รวมเป็น ๒๔ ประตู

นักฟุตบอลล์ฝ่าย "นรสิงห์" ชังกะตายเล่นอย่างเสียไม่ได้ ทุกคนเห็นดเห็นดื้อซึ่งโครงบานไปตามกัน กองกลางและกองหลังเริ่มต้นเฮี้ยวเตะรวบ ศูนย์หน้า และ ในซ้าย ในขวาของทีม "ศิวะนิมิต" แต่นิกรกับอาเสี่ยและ ดร.ดิเรก หาได้รับความเจ็บปวดอะไรไม่ กองกลางและกองหลังของ "นรสิงห์" มีความรู้สึกเหมือนเตะหุ่นเหล็ก ยิ่งเล่นเฮี้ยวก็ยิ่งแพ้ยับเยิน เสียงหวนชูทจากเซ็นเตอร์ฮาร์ฟได้อีก ๑ ประตู และ ดร.ดิเรกทำประตูได้อีก ๒ ประตู รวมเป็น ๒๖ ประตู

นายมหิपालทรหดหัวหน้าทีม "นรสิงห์" ไม่ยอมเจ็ยกลางอีกแล้ว เขาเดินหน้าละห้อยเข้ามาหา พ.ท. สมิต แอนเดอร์สันแล้วกล่าวความเป็นภาษาอังกฤษ

“เหลือเวลาอีกกี่นาทีครับผู้กองพัน”

พ.ท. สมิต แอนเดอร์สัน มองดูนาฬิกาพกในมือของเขา

“เหลืออีก ๑๕ นาที คุณถามทำไม ไปเจ็ยลูกซิกคุณ”

มหิपालทรหดซึ่งไม่มีความทรหดเหลืออยู่ในตัว ยิ้มแห้ง ๆ น่าสงสาร

“พวกผมยอมแพ้ครับ เราไม่มีทางต่อสู้อีกทีม "ศิวะนิมิต" แล้ว ขึ้นเล่นต่อไปแพ้ถึง ๑๐๐ ประตู พวกผมก็ขายหน้าเขาแย่ คนไทยทั้งห้าคนเก่งฝีมือมนุษย์เขาอาจจะเป็นช่างจำแลงแปลงตัวเป็นมนุษย์มาเล่นฟุตบอลก็ได้ พวกผมยอมแพ้ครับ”

“ยอมแพ้...” ผู้ตัดสินทวนคำ “ดีเหมือนกัน ผมเองก็เก็ยเป่านกหวีดเข้าประตูบ่อย ๆ ตกลงคุณยอมแพ้แน่นอนะ”

“ครับ ผมยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข”

พ.ท. แอนเดอร์สัน เป่านกหวีดสั้นยาวเป็นสัญญาณเลิกการแข่งขันทันที การแข่งขันสิ้นสุดลงแล้วนักฟุตบอลทีม "นรสิงห์" เดินคอดกออกไปจากสนาม ส่วนนักฟุตบอล "ศิวะนิมิต" วิ่งเข้ามาคอดจับสี่สหายกับท่าน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยความดีใจในชัยชนะที่เหมือนปาฏิหาริย์ ผู้เล่นฝ่าย "นรสิงห์" หลายคนถึงกับร้องไห้

คนดูในสนามเหลืออีกไม่กี่พัน ส่วนมากเป็นกองเชียร์และชาวเมืองปัตนาทั้งสิ้น นักฟุตบอลทั้งสองทีมและผู้ตัดสินกับไลน์แมนได้ยื่นเข้าแถวเรียงเดี่ยวเบื้องหน้าอัฒจันทร์คนดู ต่อจากนั้นท่านมหาราชานุกษานเจ้าของทีมฟุตบอล "ศิวะนิมิต" ก็ทรงรับถ้วยเงินเกียรติยศใบใหญ่จากนายกเทศมนตรีนครพาราณสี ผู้มีนามว่า พรหมโยธีภูวนารถ และแล้วผู้ตัดสินกับนักฟุตบอลทั้งสองทีมกับไลน์แมน ๓ คน คือเจ้าแห้วกับนายอับดุลลาปูโตะก็ย่อย ๆ กันขึ้นมารับพวงมาลัยจากท่านนายกเทศมนตรีต่อหน้าท่านผู้มีเกียรติหลายร้อยคน มหาราชานุกษานทรงตื่นตื่นดีพระทัยเหลือที่จะกล่าว พระองค์ได้เงินเดิมพันถึงล้านรูปีและเล่นนอกไว้อีกห้าหกแสนรูปี

ทีมฟุตบอล "ศิวะนิมิต" ออกจากสนามฟุตบอล ในเวลาก่อนพลบค่ำเล็กน้อย “คาดิเล็ก” หุ้มทองคำของท่านมหาราชานุกษาน เล่นตามรถจักรยานยนต์ของตำรวจซึ่งเล่นตามอีกหลายคัน

ในที่สุดขบวนรถก็แล่นมาหยุดหน้าโรงแรมพาราณสีอันเป็นโรงแรมที่ทันสมัยและดีที่สุด ในนครนี้ เป็นตึกสามชั้นใหญ่โตมาก บริการแบบตะวันตกต้อนรับแต่คนชั้นสูงโดยเฉพาะ ค่าห้องพัก ค่าเครื่องดื่มและอาหารแพงมาก สิ่งนารถปูนา กับมหาเด็กของท่านมหาราชานุกษานอีกสามสี่คนได้มารอคอยอยู่ที่นี้แล้ว คืนนี้ทีม ฟุตบอล "ศิวะนิมิต" จะพักอยู่ที่นี้รุ่งเช้าจึงจะเดินทางกลับนครปัตนาโดยทางรถยนต์ องค์ชานุกษานได้ติดต่อขอเช่าห้องพักไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้จัดการ

โรงแรมต้นตื้นเป็นที่สุด เท่าที่ท่านมหาราชานุกข่าน พาทีมฟุตบอลล์ มาพักแรมอยู่โรงแรมของเขา ทำให้โรงแรมมีเกียรติขึ้นมาก

พอรอดหยุด สิงหาคมปุณากับมหาดเล็กพร้อมด้วยผู้จัดการ โรงแรมก็รับลงมาจากตึกใหญ่ตรงเข้ามาเฝ้าองค์ชานุกข่านที่รถพระที่นั่งหุ้มทองคำ ประชาชนชาวเมืองพาราณสีนับจำนวนพันต่างเฮโลเข้ามาดูพระพักตร์ท่านมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก ดำรวจช่วยกันกั้นฝูงชนไว้และขอร้องให้ถอยออกไป

องค์ชานุกข่านเสด็จลงมาจากรถยนต์พระที่นั่งอย่างสง่าผ่าเผยพระองค์ประทานพระหัตถ์ขวาให้นายทรพิษพินาส ผู้จัดการ โรงแรมพาราณสีสัมผัส โดยปราศจากการถือพระองค์

“ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพวกเราเรียบร้อยดีหรือผู้จัดการ” รับสั่งถามเป็นภาษาฮินดู

นายทรพิษพินาสก็มิรีษะถวายคำนับอีกครั้งหนึ่ง

“เรียบร้อยพะยะค่ะ ทุกสิ่งทุกอย่างกระหม่อมได้จัดถวายตามพระประสงค์”

“ขอบใจมาก” รับสั่งยิ้ม ๆ แล้วประทานธนบัตรใบละร้อยรูปีปีกหนึ่งให้ผู้จัดการ โรงแรม “เอาฉันให้รางวัลเธอสำหรับพวกบ๊วยและเจ้าหน้าที่ของ โรงแรมประเดี๋ยวฉันจะแจกรางวัล”

นายทรพิษพินาสดีใจจนเนื้อเต้น เขาก็มิรีษะถวายคำนับอีกแล้วเอื้อมมือรับธนบัตรอินเดียปีกใบเริ่มมาถือไว้

“เป็นพระกรุณาอย่างยิ่งพะยะค่ะ”

ท่านมหาราชานุกข่านเสด็จมาที่รถโดยสารขนาดใหญ่ของพระองค์ รับสั่งให้นักฟุตบอลล์ลงมาจากรถ บรรดานักฟุตบอลล์ต่างทยอย ๆ กันลงมาจากรถอย่างภาคภูมิใจ นักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งพาช่างภาพปราดเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในความสามารถของ พล นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

เขาแนะนำตนเองกับสี่สหายด้วยภาษาไทย

“เห-อีนี่ชื่อจัน อะมะริตนะนายจ่า จันเป็นผู้แทนหนังสือพิมพ์อินเดียนิวส์ คะริบ อีนี่ช่างชัก รูปเก่งม๊กม๊กชื่อทารุณกุมารินายจ่า”

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างยิ้มให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกที่มีหนวดเครารุ่มร่ามตามเคย ก่อนที่ใครจะพูดอะไร ท่านมหาราชานุกข่านก็เสด็จเข้ามาแล้วรับสั่งกับสี่สหายว่า

“พวกเธอจะให้สัมภาษณ์เขาก็ควรจะเชิญขึ้นไปคุยกันบนห้องโถงของ โรงแรมดีกว่า”

นายอะมะริตทุลว่า “ไม่เป็นไรคะริบ อีนี่จันขอรบกวนเวลาวิวาทกับคนไทยสี่ห้าคนนี่เพียงประเดี๋ยวเดี๋ยวนะ” เสี่ยหงวนลิมดาโพลง

“หา—ว่ายังงั้นนะบายู บายูจะวิวาทกับพวกเรา”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์อินเดียนิวส์ยิ้มแหย่ง ๆ

“สัมภาษณ์ขอรับ จันพูดผิดไปนะนายจ่า”

นิกรหัวเราะ

“นี่กว่าวิวาทฉันจะได้แจกหมากให้บาบูนเสียก่อน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ท่านมหาราชานุกขานรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหาย
ต่อไป

“เมื่อสมัครใจยินยอมกันที่หน้าโรงแรมนี้ก็ตามใจ ฉันจะพานักฟุตบอลขึ้นไปก่อนนะ แล้ว
ตามไปที่ห้องโถง”

ช่างภาพรีถ่ายภาพองค์ชานุกขานทันที แฟลชไล่ทั่ววับขึ้น เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะดุ้งเสือกสุด
ตัว ท่านมหาราชานุกขานเสด็จขึ้นไปบนตึก นักฟุตบอลหกคนกับสิงหนาทปุนา ผู้จัดการ
โรงแรม และมหาดเล็กต่างตามเสด็จไปด้วย

นายอะมะริตถือสมุดโน้ตเล็ก ๆ ไว้ในมือซ้าย และถือปากกาไว้ในมือขวา เขามองดูหน้าสี่
สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างชื่นชมแล้วเริ่มสัมภาษณ์

“อันนี้ฉันอยากรู้คะริบว่าทำไมถึงเตะลูกได้แรง”

เสียงหวนพุกหน้ากับนิกร

“แกช่วยบอกเขาทีซี”

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

“เรามีวิธีฝึกแบบธรรมชาติบาบูน แต่ก่อนนี้พวกเราก็เตะฟุตบอลได้แรงเท่ากับนักฟุตบอล
ทั้งหลาย ต่อมาเราพยายามคิดค้นหาวิธีเพื่อให้เตะลูกบอลไปไกลสุดสนาม หรือออกไปนอกสนาม
ด้วยวิธีธรรมชาติ”

“เห.....” นายอะมะริตร้องขึ้นดัง ๆ “อันนี้พูดซ้ำ ๆ นะนายจ๋า ฉันเพิ่งเรียนจบเลขได้สามสี่
วันเท่านั้นจกไม่ทันคะริบ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“ก็ให้ช่างภาพเขาจดชีบาบูน”

“โอ ช่างชักรูปทำมะไร หนังสือตัวเดียวอ่านไม่ออก ดีแต่ชักรูปเท่านั้น อันนี้ถ่ายรูปเก่งหนา
นั่งถ่ายนอนถ่ายได้ทั้งนั้น”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้น

“นอนถ่ายไม่เลอะเทอะหมดหรือบาบูน”

บาบูนลืมหูลง

“ถ่ายรูปคะริบไม่ใช่ถ่ายท้อง”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างหัวเราะครืน นิกรอธิบายต่อไปว่า

“เราหัดเตะลูกมะพร้าวต่างฟุตบอล เราเตะฟุตบอลได้แรงก็เพราะเหตุนี้”

นายอะมะริตจดลงไปบนสมุดโน้ตของเขา

“แล้วยังไงครับ”

นิกรว่า “ในตอนแรกพวกเราเดินบวมไปตามกัน แต่เมื่อเคยชินเข้า เราก็สามารถเตะลูกมะพร้าวที่ยังไม่ได้ปอกเปลือกได้อย่างสบาย หลังจากนั้นเราก็หัดเตะลูกเหล็กกลม ๆ ขนาดลูกฟุตบอลล์”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์แจกลืมตาโพลง

“เตะลูกเหล็ก.....” เขาร้องขึ้นดัง

“ถูกแล้วบานู” นิกรโกหกแบบหน้าตาย “เพราะเราหัดเตะลูกเหล็ก พวกเราถึงเตะฟุตบอลล์ได้แรงผิดมนุษย์ พ่อตาของฉันทเตะลูกจากประตู ลูกบอลล์ลอยละลิวข้ามประตู "นรสิงห์" และออกไปนอกสนาม บานูกิดคู้ชี้ถ้าเราไม่หัดเตะลูกเหล็กต่างฟุตบอลล์เราจะเตะฟุตบอลล์ได้ไกลอย่างนี้หรือ”

“เดี๋ยวน่า อีนี่ซ่า ๆ หน่อยคะริ๊บบ เอะละคะริ๊บบ.....ต่อไป จันอยากทราบว่าจะทำไมพวกท่านชู้ทประตูได้แม่นย่านายจ่า ชู้ทไกลก็เข้า”

เสี่ยหงวนกล่าวขึ้นทันที

“พวกเราหัดตามวิธีธรรมชาติอีกนั่นแหละบานู”

“หัดยังงิ๋นนายจ่า”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เราหาประตูบ้านมาปิดทับประตูฟุตบอลล์นะซี เจาะรูไว้รู้เดี๋ยวมี่ขนาดโตกว่าลูกฟุตบอลล์สักสองเท่า แล้วเราก็หัดซ้อมชู้ทประตูกัน หัดไปหัดไป จนกระทั่งเรายิงพลุบได้ ๆ”

นายอะมะริตตอนใจยาว ๆ พยายามจคช้อทแฮนค้อย่างรวดเร็ว

“อีนี่จันรบกวนพวกท่านเพียงเท่านี้คะริ๊บบ ขอบคุน้มักมีากนายจ่า จันจะเขียนสัมภาษณ์ลงในหนังสือพิมพ์อินเดีย นิวส์ ฉบับพรงนี้ ต่อไปนักฟุตบอลล์อินเดียคงจะหัดเตะลูกมะพร้าวและลูกเหล็กเหมือนอย่างพวกท่าน อ้อ-อีนี่จันอยากถามอีกหน่อยหนึ่งนายจ่า ทำมะไรพวกท่านมีกำลังแข็งแรง วิ่งรอบสนามไม่เหนื่อยเลย”

เสี่ยหงวนพยักหน้ากับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“คุน้อช่วยบอกเขาหน่อยซีคะริ๊บบ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“อย่าเลยวะ ข้าถือศีลห้ามานานแล้ว” พูดจบท่านก็ยกมือตบหลังนายพัชรภรณ์ “แกบอกเขาหน่อยซีพล ทำไมพวกเราถึงมีกำลังวังชาผิดมนุษย์”

พล อดหัวเราะไม่ได้

“หมกัถือศีลเหมือนกันคะริ๊บบ ใให้หมอมันอธิบายดีกว่า”

ดร.ดิเรก ยิ้มให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์แจก แล้วกล่าววว่า

“ไม่มีอะไรห rokok บานู เรากินอาหารดี ๆ ที่มีประโยชน์ร่างกายของเราก็แข็งแรง นักฟุตบอลเมืองไทยต้องกินไข่ไก่วันละร้อยห้าสิบฟอง คีมนมสดวันละยี่สิบลิตร กินเนื้อวัววันละกิโล”

“โอ” นายอะมะริตร้องลั่น “นี่กินเนื้อวัววันละกิโลไม่ใช่คนเสียแล้วนายจ๋า หมาฝรั่งคะรึบ”

นายแพทย์หนุ่มทำคอขยับ เสียงหวนพูดเสริมขึ้นว่า

“เป็นความจริงบานูพวกเรากินเนื้อวัววันละกิโล นอกจากนี้ยังต้องกินผักและอาหารที่มีโปรตีน เช่นปลาอีก”

นายอะมะริตเม้มปากแน่น จดลงไปบนสมุดโน้ตของเขา โดยอาศัยแสงสว่างของไฟฟ้าที่หน้าโรงแรม

“เอาละครับ ขอบคุณมั่งมาก ฟรุ้งนี่เช้าจันจะเอาหนังสือพิมพ์อินเดียนิวส์มาให้ท่านที่โรงแรม”

พลว่า “ไม่ต้องห rokok บานูพวกเรอ่านหนังสือแขกไม่ออก”

“ไม่เป็นไรนายจ๋า อ่านไม่ออกเก็บไว้เป็นที่ระลึกยังได้” แล้วเขาก็หันมาทางนายทหารอุณภูมิช่างภาพของเขา “เฮ้—ชกรูปนักฟุตบอลคนไทยไว้”

ช่างภาพขอรื่องให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เข้าแถวเรียงกัน เจ้าแก้วถือโอกาสเข้าไปยืนเบ่งร่วมกับคณะพรรคสี่สหายด้วย ช่างภาพได้ถ่ายภาพไว้ต่อจากนั้น อะมะริตกับนายทหารอุณภูมิก็ลากลับ ทั้งสองเดินไปขึ้นรถจี๊ปที่จอดอยู่ริมรั้วโรงแรม คณะพรรคสี่สหายพากันเดินรวมกลุ่มไปบนโรงแรมพาราณสีด้วยความสดชื่นรื่นเริง

ทีมฟุตบอล “ศิระนิมิต” ได้เดินทางกลับนครปัตตานาในวันรุ่งขึ้น และมาถึงปัตตานาโดยสวัสดิภาพในราวเที่ยงวันนั้น

ชาวเมืองปัตตานาได้มีงานสมโภชหรือฉลองชัยชนะกันทั่วเมืองเป็นเวลาสามวันสามคืน มีมหรสพต่าง ๆ มีการเลี้ยงอาหารคนจนที่โรงทานหลายแห่ง ท่านมหาราชาชานุกษานทรงสละเงินถึงแสนรูปีในการฉลองชัยชนะ ภายในวังตกแต่งประทีปโคมไฟอย่างสวยงาม คณะพรรคสี่สหายของเราอยู่กับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กลายเป็นมิ่งขวัญของชาวเมืองปัตตานาไปแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรทางไหนชาวเมืองทั้งหญิงชายได้เข้ามาห้อมล้อมแสดงความยินดี ที่ทันสมัยหน่อยก็ขอลายเซ็นไว้

เมื่อหมดงานฉลอง พล พัทธราภรณ์ ก็ได้รับโทรเลขด่วนจากเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ บิดาของเขาแจ้งให้ทราบว่าคุณหญิงวาดป่วยเป็นโรคไส้ติ่งอักเสบ ส่งไปผ่าตัดและรักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ขอให้ทุกคนรีบเดินทางกลับบ้านโดยด่วน

คณะพรรคสี่สหายจำเป็นต้องทูลลาท่านมหาราชาชานุกษานกลับกรุงเทพฯทันที ท่านมหาราชาชานุกษานทรงเช่ารถไฟขบวนพิเศษหนึ่งขบวน แล้วพระองค์กับเลขานุการก็พาคณะพรรคสี่สหายเดินทางโดยรถไฟจากปัตตานามุ่งตรงไปนครกัลกัตตา

ที่ท่าอากาศยานนครกัณฑ์ตาในตอน ๑๓.๐๐ น. วันนั้น ท่านมหาราชานุกษานได้
ประทานเลี้ยงอาหารกลางวันคณะพรรคสี่สหายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเจ้าแก้วได้มีโอกาสนั่งร่วมโต๊ะด้วย
ภายในห้องรับประทานอาหารของท่าอากาศยาน ขณะนี้เครื่องบินสี่เครื่องยนต์ของบริษัทแอร์
อินเดีย ที่ท่านมหาราชาทรงเช่าพิเศษได้จอดเตรียมพร้อมอยู่ได้ทางลมแล้ว

การรับประทานอาหารกลางวันแบบฝรั่ง ได้สิ้นสุดลงในภายในเวลา ๑๔.๐๐ น. ท่านมหา
ราชานุกษานได้ลุกขึ้นยืนกล่าวขอบคุณสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ที่ได้เล่นฟุตบอลล์ร่วมทีม
"ศิระนิมิต" และได้ชัยชนะอย่างงดงาม

ตอนสุดท้ายพระองค์ได้รับสั่งว่า

“ฉันรู้สึกอาลัยรักสหายทุก ๆ คนที่จะต้องเดินทางกลับประเทศไทยด้วยความจำเป็น
เกี่ยวกับการเจ็บไข้ของญาติผู้ใหญ่ ฉันหวังว่าในโอกาสข้างหน้าเพื่อนรักของฉันคงจะมาเที่ยวอินเดีย
อีก ก่อนที่เราจะจากกันฉันจะมองของขวัญให้เพื่อนทุกคนไว้เป็นที่ระลึก” รับสั่งจบพระองค์ดับพระ
หัตถ์ขึ้นสามครั้ง

สิงหนารถปูนาเลขานุการส่วนพระองค์เดินนำหน้าพาเจ้าหนุ่มอินดูรังใหญ่อีกคนหนึ่งเข้า
มาให้ห้อง ทั้งสองหยุดยืนถวายนับท่านมหาราชด้วยความจงรักภักดี ท่านมหาราชานุกษาน
หยิบถุงกำมะหยี่เล็ก ๆ ประทานให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ คนละถุง

“สหายรัก ในถุงนี้คือเพชรลูกขนาดต่าง ๆ หลายเม็ดแล้วก็มรกตกับทับทิมปนกัน แต่ละเม็ด
อย่างน้อยมีน้ำหนักห้ากะรัต ขอให้พวกเธอนำไปฝากภรรยาของเธอเถิด ถุงหนึ่งมีค่าประมาณล้าน
บาท”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างซาบซึ้งในพระกรุณาขององค์ชานุกษานอย่างยิ่ง พล พัทธา
ภรณ์ ทูลว่า

“กระหม่อมกับเพื่อน ๆ จะไม่ลืมพระกรุณาของฝ่าพระบาทเลย ถ้ามีพระประสงค์ใดใน
ประเทศไทยแล้วขอได้รับสั่งใช้พวกเราเถิดพะย่ะค่ะ”

ท่านมหาราชาทรงเยี่ยมพระสรวล พระองค์เสด็จเข้าไปประทับยืนข้างมหาดเล็กกว้างใหญ่ซึ่ง
ยืนตัวตรงถือถาดไม้ที่มีกำมะหยี่สีแดงปิดบนถาด ของที่อยู่ในถาดคงจะมีน้ำหนักไม่น้อย เพราะ
มหาดเล็กกว้างกำยำได้แสดงท่าทีให้เห็นว่าแขนทั้งสองข้างของเขานั้นกำลังเมื่อยล้า

“สหายรักของฉัน” รับสั่งยิ้ม ๆ “ฉันขอมอบของที่ระลึกให้อีกคนละสิ่ง มันคือทองคำขนาด
ลูกฟัก”

“ไอ้โฮ” นิกรร้องลั่น “ขอให้ฝ่าบาททรงพระเจริญ ไชโย”

ไม่ปรากฏว่ามีใครร้องรับไชโย นิกรจึงยิ้มแหย ๆ ส่วนเจ้าแก้วนั่งน้ำตาไหลพราก เสียใจที่
ไม่ได้รับประทานรางวัลหรือของที่ระลึกจากท่านมหาราช

องค์ชานุกษานเปิดฝาคกลมถาดออก หยิบทองคำซึ่งมีลักษณะขนาดลูกฟักลูกหนึ่งออกมาส่ง
ให้ ดร.ดิเรก แล้วรับสั่งว่า

“คุณหมอที่รัก ฉันให้เธอลูกใหญ่กว่าเพื่อน น้ำหนักถึงห้ากิโล”

ดร.ดิเรก ยืนเช่อยู่สักครู่ก็ตะครุบลูกฟักทองคำมาจากพระหัตถ์ ต่อจากนั้นท่านมหाराชาภิ
หิบบทองคำขนาดลูกฟักเล็กประทานให้เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และสามสหายคนละลูก คณะพรรคสี่
สหายยิ้มแป้นไปตามกัน แม้กระทั่งเสี่ยวหงวนซึ่งเป็นมหาเศรษฐีก็ตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว

เจ้าแห้วน้อยใจจนมาถึงที่สุดก็ร้องไห้โฮ

“รับประทานฝนตกไม่ทั่วฟ้ากระหม่อม กระหม่อมไม่ได้รับประทานอะไรเลย”

ซานุกข่านทรงพระสรวลลั่น

“ฉันไม่ได้ใจคำถึงอย่างนั้นหรือคนายแห้ว” รับสั่งพลางล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวา หิบบ
ทองคำก้อนกลม ๆ ก้อนหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าแห้ว “เอ้า-ฉันให้ทองคำเธอขนาดผลส้ม เท่านั้นเธอก็
สบายแล้ว น้ำหนักหนึ่งกิโลพอดี ถึงข้างในโปร้งมันก็เป็นทองคำจริง ๆ”

เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมเพราะความตื่นเต้นดีใจจนเกินควร แล้วเขาก็รีบประนม
มือไหว้ท่านมหाराชาและรับทองคำเท่าผลส้มเขียวหวานมาถือไว้

“ทรงพระเจริญพะยะค่ะ ที่ฉายโกโหตุ ท่านมหाराชาซานุกข่าน”

คราวนี้ท่านมหाराชาทรงพระสรวลลั่น

“อีกห้านาทีเครื่องบินก็จะออกเดินทางแล้ว ไปที่เครื่องบินเถอะ ฉันจะไปส่งที่เครื่องบิน
ขอให้เจ้าคุณและเพื่อน ๆ จงภูมิใจเถิด ทางราชการได้ให้เกียรติฉันเป็นพิเศษ พวกเธอจะไม่ต้อง
เสียเวลาตรวจพาสปอร์ตหรือตรวจค้นเสื้อผ้าของสัมภาระที่น่าคิดตัวไป เจ้าหน้าทีศุลกากรและตรวจ
คนเข้าเมือง เขาเห็นว่าเธอเป็นแขกผู้มีเกียรติของฉัน ไปเถอะพวกเรา กระเป๋าเสื้อผ้าของพวกเขาอยู่
บนเครื่องบินเรียบร้อยแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ตาม
เสด็จท่านมหाराชาซานุกข่าน ออกไปจากห้องรับประทานอาหารของท่าอากาศยาน

เมื่อมาถึงเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ นักบินกำลังสตาร์ทเครื่องพอดี เครื่องยนต์เริ่มทำงานที่ละ
เครื่อง ที่ท่าอากาศยาน พวกเจ้าหน้าที่กรมตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรต่างพากันมุงดูท่านมหา
ราชาซานุกข่านอย่างชื่นชมพระองค์เป็นบุคคลสำคัญยิ่งของประเทศอินเดียคนหนึ่ง ทรงประทาน
เงินให้รัฐบาลอินเดียปีละหลายล้าน รัฐบาลอินเดียจึงยกย่องให้เกียรติมาก

ท่านมหाराชาประทานพระหัตถ์ ให้พระสหายของพระองค์สัมผัสโดยทั่วกัน หลังจากนั้น
เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ก็เดินนำหน้าพาสี่สหายกับเจ้าแห้วขึ้นบันไดไปบนเครื่องบินลำหิมามาแต่มี
ผู้โดยสารเพียงหกคนเท่านั้น เพราะท่านมหाराชาซานุกข่านทรงจ้างมาเป็นพิเศษ

ประตูเครื่องบินถูกปิดแล้ว ท่านมหाराชาทรงถอยออกมาทางบันได เจ้าหน้าทีประจำ
สนามบินได้ถอนไม้หมอนสามเหลี่ยมที่ล้อนำออกทั้งสองข้าง นักบินบังคับเครื่องบินแบบสกาย
มาสเตอร์เล่นไปตามลานบินอย่างแจ่มจ้า

คณะพรรคสี่สหาย ปรากฏตัวอยู่ตามช่องทางต่าง ต่างคนต่างโบกมือให้ท่านมหाराชาผู้มี
น้ำพระทัยกว้างขวาง ทุกคนเต็มไปด้วยความเคารพรักท่านมหाराชาของคนี้

สกายมาสเตอร์ของบริษัท แอร์อินเดีย ทวีความเร็วขึ้นทีละน้อย มันวิ่งไปตามลานบินซึ่งมี
ความยาวไม่น้อยกว่าครึ่งไมล์ สักครู่มันก็ลอยขึ้นสู่อากาศบายโคมหน้าไปยังพม่าและประเทศไทย
อันเป็นจุดหมายปลายทาง

คณะพรรคสี่สหายของเราได้เดินทางกลับบ้านแล้ว การทัศนจรอินเดียและเนปาล ทำให้
ทุกคนได้รับความสุขสนุกสนานมาก เรื่องของท่านมหाराชาซานุยกข่านได้สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้.

จบ